

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015
Αρ. Φύλ. 829

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

τεύχος 829, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

Περιεχόμενα

Ίδιοκτησία - Έκδοση

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη

Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

www.apolytrosis.gr

e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:

Σάββας Ν. Ξανθόπουλος

Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,

καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπις»

Όρθόδοξη Αδελφότητα,

Φίλυρο Θεσ/νίκης

Τηλ. & fax: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:

«Μέλισσα», Άσπροβάλτα

Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€

Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές

τοῦ ἔξωτερικοῦ

IBAN: GR 94 0171 0740 0060

7401 0115 324

2015, ἔτος μετανοίας.....	3
Γιατί βαπτίστηκε ὁ Χριστός;.....	4
Ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου	6
Μηνύματα ἐλπίδας ἀπό τούς Τρεῖς Ἱεράρχες	8
Σκηνές Πρωτοχρονιάς	10
Στήν ἀρχή τοῦ νέου ἔτους	12
Στό κατώφλι (ποίημα)	13
Ἐπιστολή Ἰακώβου: 4η Διδαχή (3,1)	14
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	16
Τό ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου	18
Ὁ βασιλιάς πού ἤθελε νά ἀγγίξει τό φεγγάρι	20
Διψᾶμε γιά οὐρανό!	22
Ὁ ξένος τῆς Πρωτοχρονιάς (διήγημα)	24
Ἐκδηλώσεις τῆς Αἰδελφότητος.....	26
«Καίει» ἡ καύση τῶν νεκρῶν.....	28
Συζητώντας τά γεγονότα.....	30

4

8

28

2015, έτος μετανοίας!

Σ' αυτό τό πρώτο τεύχος του νέου έτους, φίλοι μας αναγνώστες, τό περιοδικό μας θέλει νά εύχηθεϊ σέ όλους χρόνια πολλά, καλή, εύλογημένη καί σωτήρια νά είναι ή νέα χρονιά γιά τόν καθένα, γιά τήν πολυδοκιμαζόμενη πατρίδα μας καί γιά όλη τήν ταλαιπωρούμενη γή μας.

Είναι αλήθεια ότι καί στή νέα χρονιά ρίχνει βαρεία τή σκιά της ή πολύμορφη κρίση πού μās ταλανίζει τά τελευταία χρόνια. Τά προβλήματα φαίνονται αλυστα καί τά έμπόδια γιά τήν πολυπόθητη καί πολυσυζητημένη ανάκαμψη μοιάζουν ά-νυπέρβλητα. Όστόσο, αν ό ήλιος καί κατά τίς συννεφιασμένες, παγερές χειμωνιάτικες μέρες διαφεντεύει πάνω από τά σύννεφα, γιατί νά άμφιβάλλουμε ότι πάνω από τά σύννεφα πού μās σκοτεινιάζουν τόν όρίζοντα τής ζωής ύπάρχει «τό φώς τό αληθινόν» (Ιω 1,9), ό άναρχος καί αιώνιος του κόσμου Δημιουργός καί Κυβερνήτης, ό παντοδύναμος καί πανάγαθος τριαδικός Θεός μας; Ό αδιάψευστος λόγος του διαβεβαιώνει ότι ή φιλανθρωπία του Θεού, σέ συνεργασία μέ τή δική μας μετάνοια, μπορεί καί μέσα από τήν κρίση νά μās οδηγήσει στή σωτηρία ως άτομα καί ως λαό. Οί άγιες Γραφές ιστορούν πολλές περιπτώσεις όπου ή μετάνοια άποσόβησε τήν καταστροφή καί άποκατέστησε τήν τάξη. «Εταπεινώθην, καί έσωσέ με» καί «έξείλετο τήν ψυχήν μου εκ θανάτου» (Ψα 114,6.8), όμολογει ό ψαλμωδός. Χαρακτηριστική επίσης είναι ή περίπτωση των Νινευιτών «μετενόησεν ό Θεός» (Ιν 3,10) καί δέν τούς κατέστρεψε, έπειδή εκείνοι μετανόησαν.

Εμείς συχνά -καί όχι άδικα- κατηγορούμε τήν έξουσία. Όφείλουμε όμως νά παραδεχθούμε ότι δέν φταίνε μόνο οί άρχοντες. Φταίμε κι έμείς σέ πολλά. Νά κηρύσσαμε τό 2015 έτος μετανοίας! Κι αυτό μήν περιμένουμε νά γίνει από τήν πολιτεία, μέ κάποιο διάταγμα. Αυτό θά τό έπιχειρήσει ό καθένας μας άρχίζοντας από τήν καρδιά του. Έχουμε ανάγκη μετανοίας! Αυτή θά μās συμφιλώσσει μέ τόν Θεό, γιά νά ζήσουμε κατόπιν τή συμφιλώσση μέ τούς γύρω, αλλά καί μέ τόν ίδιο τόν έαυτό μας. Θά αναθερμάνει τήν πίστη, θά δυναμώσει τό φρόνημα, θά στεριώσει τήν έλπίδα. Οί δυσκολίες θά εξακολουθήσουν νά ύπάρχουν, ίσως γιά πολύ καιρό, μά «ή έλπίδα στον Θεό, τά πάντα μεταβάλλει», διαβεβαιώνει ό άγιος Χρυσόστομος.

Έλπίδα μας είναι ό Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός, ό Θεός πού έγινε άνθρωπος γιά χάρη μας. Οί άνθρωποι συχνά διαψεύδουν τίς έλπίδες μας, ό Θεός όμως ποτέ! Δέν πρόκειται νά μās αφήσει στό σκοτάδι τής άπελπισίας, άρκεϊ βέβαια έμείς νά θελήσουμε νά δεχθούμε τήν προσφορά του, νά αλλάξουμε πορεία ζωής, στόχους καί κριτήρια, νά μετανοήσουμε.

Γιατί βαπτίσθηκε ὁ Χριστός;

Ἡ βάπτισμα τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν βαπτιστὴ στὸν Ἰορδάνη εἶναι ἓνα ἀποκαλυπτικό γεγονός πού συγκλονίζει. Δέν ἀναφέρομαι μόνο στὴν φανέρωση τῆς ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ καί σὲ μία σειρά ἐκπληκτικῶν μυστηρίων πού μᾶς ἀποκαλύπτουν τὸν σκοπὸ καί τὸν στόχο τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ Θεὸς πού ἔγινε ἄνθρωπος, εἶναι ἀναμάρτητος. Εἶναι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Γραφή λέει ὅτι «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α΄ Πέ 2,22). Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ Ἰωάννης βάπτισε «εἰς μετάνοιαν» (Μθ 3,11), γιὰ νὰ καλλιεργήσει στοὺς ἀνθρώπους ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν συνείδηση τῆς ἁμαρτωλότητος καί ἀπ' ἑτέρου τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Τότε γιατί βαπτίσθηκε ὁ ἀναμάρτητος Χριστός;

Βαπτίσθηκε ὁ Κύριος, διότι καί ἀρχὴν ἔπρεπε ὁ Ἰωάννης νὰ βεβαιωθεῖ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας. Ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ὅτι «ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο θὰ δεῖς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ κατεβαίνει καί νὰ μένει ἐπάνω του, αὐτὸς εἶναι» (βλ. Ἰω 1,33). Γι' αὐτὸ ἀποκαλύπτεται ἡ ἁγία Τριάδα, γι' αὐτὸ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Πατρὸς καί γι' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἐμφανίζεται σὰν περιστέρη. Ὅπως λέει ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης· «Ἐγὼ εἶδα τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ κατεβαίνει καί νὰ μένει ἐπάνω του καί μαρτυρῶ γι' αὐτὸ τὸ γεγονός καί εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (βλ. Ἰω 1,33-34). Καί ἔπρεπε νὰ βεβαιωθεῖ γι' αὐτὸ ὁ Ἰωάννης, ὥστε στὴν συνέχεια νὰ δείξει τὸν Ἰησοῦ στοὺς μαθητὲς του καί νὰ τοὺς προτρέψει νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Συγκροτεῖται ἔτσι σταδιακὰ ἡ ἀποστολικὴ ὁμά-

Τὸ βάπτισμα
ἦταν βέβαια
ἐξευτελισμός,
ταπείνωση
γιὰ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.
Γιὰ μᾶς ὅμως
δέν εἶναι
ἐξευτελισμός
οἱ ἐντολές Του,
ὄχι.

δα τῶν δώδεκα, ἡ ὁποία θά ἀποτελέσει ἀργότερα καί τόν πυρήνα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦνας ἄλλος λόγος ξεχωριστῆς σημασίας πού ὁ Κύριος βαπτίζεται εἶναι γιά νά προκαλέσει καί νά παραπλανήσει τόν Σατανᾶ. Ὁ Σατανᾶς γνωρίζει πολύ καλά κάθε ἄνθρωπο, διότι μᾶς δεσμεύει ὅλους μέ τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Τόν ἀναμάρτητο Ἰησοῦ ὅμως δέν τόν γνώριζε, δέν μπορούσε νά τόν ἐλέγξει. Τοῦ ἦταν «ἄγνωστη χώρα». Τόν βλέπει νά βαπτίζεται ὅπως οἱ υπόλοιποι ἄνθρωποι καί θεωρεῖ ὅτι εἶναι καί αὐτός ἁμαρτωλός. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ὁ Ἰησοῦς δέν ἐξομολογεῖται ὅπως ἔκαναν ὅσοι βαπτίζονταν, ἐνῶ συγχρόνως ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ νά λέει «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Μθ 3,17). Ὅλα αὐτά τοῦ προκαλοῦν σύγχυση, δέν μπορεί νά καταλάβει τί συμβαίνει καί ἀρχίζει νά ἀνησυχεῖ. Ἔχει μπροστά του ἕναν ἄνθρωπο πού δέν μπορεί νά ἐλέγξει καί ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖται ἀπό τόν οὐρανό ὅτι εἶναι ὁ ἀγαπητός, δηλαδή ὁ μονογενής, υἱός τοῦ Θεοῦ. Τί σημαίνει αὐτό; Τί θά πεῖ ὅτι εἶναι ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ; Πρέπει νά τόν φοβᾶται;

Γι' αὐτό ἀπό ἐκείνη τή στιγμή καί ἔπειτα ὁ Σατανᾶς τόν πολεμᾷ εὐθέως. Μετά τό βάπτισμά του ὁ Ἰησοῦς θά πάει στήν ἔρημο καί θά νηστεύσει γιά 40 ἡμέρες. Τότε ὁ Σατανᾶς θά ἔλθει καί θά τόν πειράξει τρεῖς φορές λέγοντάς του «Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ...» (Μθ 4,3)· ὅ,τι ἄκουσε ἀπό τόν οὐρανό στόν Ἰορδάνη. Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς δέν θά ἐνδώσει, δέν θά τοῦ ἀποκαλύψει τί σημαίνει «ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Γι' αὐτό καί ὁ Σατανᾶς θά συν-

εχίσει νά τόν πολεμᾷ μέ ἀκόμη μεγαλύτερη ἔνταση, μέχρι νά τόν ὀδηγήσει καί στόν τελευταῖο καί πιό σκληρό πειρασμό, στόν σταυρό, ὥστε νά μπορέσει νά καταλάβει περί τίνος πρόκειται. Ἀλλά καί ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς δέν θά τοῦ ἀποκαλυφθεῖ, θά πεθάνει. Αὐτό ἐπιδίωκε ἄλλωστε. Ἔτσι ὥστε μέ τήν ἀνάστασή του νά συντρίψει τήν δύναμη τοῦ διαβόλου πού εἶναι ὁ θάνατος καί νά ἀπελευθερώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό αὐτόν τόν ὄλεθρο.

Ὁ τρίτος λόγος πού ὁ Κύριος βαπτίζεται εἶναι αὐτός τόν ὁποῖο ἐπικαλεῖται, ὅταν ὁ ταπεινός Ἰωάννης τοῦ λέει «Ἐγὼ χρειάαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με;» (Μθ 3,14). Καί τί λέει ὁ Κύριος; «Ἄφες ἄρτι», ἀφυσέ τα αὐτά τώρα. «Οὕτω γάρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πάσαν δικαιοσύνην» (Μθ 3,15). Τώρα αὐτό πού πρέπει νά κάνουμε εἶναι νά ἐκτελέσουμε κάθε «δικαιοσύνην».

Τί θά πεῖ «δικαιοσύνη»; Θά πεῖ ἐντολή τοῦ Θεοῦ, θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί τί θά πεῖ «νά ἐκτελέσουμε κάθε ἐντολή τοῦ Θεοῦ»; Ποιά εἶναι ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ πού ἐκτελεῖ ὁ Κύριος ὅταν βαπτίζεται; Ἀκριβῶς αὐτό, τό νά βαπτισθεῖ. Ὁ Ἰωάννης ἐστάλη ἀπό τόν Θεό νά βαπτίζει, αὐτό ἦταν τό καθῆκον του καί αὐτή τήν ἐντολή ἔλαβε ἀπό τόν Κύριο. Καί θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες νά βαπτισθοῦν. Καί ὁ Ἰησοῦς πηγαίνει καί βαπτίζεται ὅπως ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, δέν ἐξαιρεῖ τόν ἑαυτό του ἀπ' αὐτή τήν διαδικασία. Πηγαίνει καί βαπτίζεται σάν ἁμαρτωλός ἐνῶ εἶναι ἀναμάρτητος, ἀκριβῶς γιά νά ἐκτελέσει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι προφανές γιά μᾶς τό νόημα αὐτῆς τῆς κίνησης. Ὁ Ἰησοῦς υπάκουσε στόν Θεό κατά πάντα. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ὁ υἱός του νά γίνει ἄνθρωπος. Καί ὄχι μόνο νά γίνει ἄνθρωπος ἀλλά καί νά περάσει ἀπό τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη, ὅπως περνοῦσαν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί, καί νά πεθάνει ὅπως πεθαίνουν καί ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί· καί ἄς μὴν εἶχε σχέση μέ τήν ἁμαρτία. Λέει ὁ ἀπ. Παῦλος· «Πόσο υπάκουσε; Μέχρι ποῦ υπάκουσε; Μέχρι θανάτου» (βλ. Φι 2,8). Ὑπάκουσε καί πέθανε, γιά νά μείνει ὡς ἄνθρωπος πιστός στόν ἅγιο Θεό. Αὐτό θέλει νά μᾶς διδάξει μέ τό βάπτισμά του, ὅτι πρέπει νά υπακοῦμε στόν Θεό, ὅποιο καί ἂν εἶναι τό θέλημά του.

Τό βάπτισμα ἦταν βέβαια ἐξευτελισμός, ταπείνωση γιά τόν υἱό τοῦ Θεοῦ. Γιά μᾶς ὅμως δέν εἶναι ἐξευτελισμός οἱ ἐντολές Του, ὅχι. Ἡ εὐσέβεια, λέει ὁ ἀπ. Παῦλος, εἶναι πορισμός εὐλογημένης ζωῆς καί ἐδῶ, σ' αὐτόν τόν κόσμο (βλ. Α' Τι 6,6), καί φυσικά στήν αἰωνιότητα. Καί δέν δεχόμαστε νά υπακούσουμε στόν νόμο τοῦ Κυρίου; Ἐχει πόνους, βέβαια, ἡ ζωή τῆς υπακοῆς, ἔχει ὁδύνη. Ἀλλά ἂν υπακούσουμε κατά πάντα, ἔχει καί δόξα καί μᾶς κάνει πολῖτες τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εὐ. Α. Λάκας

Ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου

«Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Μαλαχίου» διαβάζουμε στό συναξάριο τοῦ τρέχοντος μηνός. Ὁ Μαλαχίας, «τῶν προφητῶν τὸ ἀκροθίνιον», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας, ἔδρασε στήν Ἱερουσαλήμ τόν 5^ο αἰώνα π.Χ., σέ μιὰ ἐποχή κρίσης καί ἀμφισβήτησης τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐκ μέρους τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ του, τοῦ Ἰσραήλ. Τό ὄνομα τοῦ προφήτη σημαίνει «ἄγγελος Κυρίου».

Δανειζόμαστε νοερά τό εἰλητάριο ἀπό τό χέρι τοῦ προφήτη καί διαβάζουμε, ξεφυλλίζοντας τή θεόπνευστη Γραφή, τή σύντομη ἀλλά τόσο μεστή προφητεία του, διαπιστώνοντας γιά ἄλλη μιὰ φορά τό μεγαλεῖο τοῦ θεόπνευστου λόγου καί τήν ἐπικαιρότητά του. Μελετώντας τήν μόλις δύο σελίδων προφητεία τοῦ Μαλαχία, θαρρεῖς πῶς ἡ προφητική του ματιά διαπερνᾷ τήν ἱστορία κι ἀπό τίς ρωγμές τοῦ χρόνου φτάνει μέχρι καί σήμερα. Ὁ λόγος του ἐπίκαιρος ὅσο καί τότε. Ἴσως διότι ὁ ἴδιος Θεός πού λατρεύουμε σήμερα μίλησε καί τότε, καί ὁ ἄνθρωπος τελικά δέν ἄλλαξε καί τόσο μέσα στό πέρασμα τῶν αἰώνων.

Ὁ προφήτης μέ τόν «ἀγγελομίμητον» βίο προφήτησε τόν ἐρχομό δύο ἀγγέλων, τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ καί τοῦ ἀγγέλου «τῆς διαθήκης» (3,1), τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς γιορτάσαμε πρὶν λίγες μέρες τόν ἐρχομό τοῦ δεύτερου ἀγγέλου, τοῦ «μεγάλης βουλῆς ἀγγέλου», (Ἠσ 9,6), ὁ ὁποῖος ἔμελλε νά υπογράψει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μέ τό πορφυρό μελάνι τοῦ αἵματός του πάνω στόν σταυρό.

Ἐντούτοις καί σήμερα, μετά τόν ἐρχομό τῶν δύο ἀγγέλων, ἐπίκαιρος ἀκούγεται ὁ προφητικός λόγος πού μεταφέρει τό παράπονο τοῦ Κυρίου· «εἰ πατήρ εἰμι ἐγώ, πού ἐστίν ἡ δόξα μου;» (1,6). Ποῦ φαίνεται ὅτι ἔχουμε τόν Θεό Πατέρα; Γύρω μας παντοῦ, ὅπως καί τότε, διαζύγια, ἀπάτες, ἡ πολυποίκιλη ἁμαρτία... καί ἐνῶ ὁ σημερινός ἄν-

θρωπος ἐξοστρακίζει τόν Θεό ἀλαζονικά ἀπό τή ζωή του, γογγύζει γευόμενος τό πολύμορφο κακό ὁλόγυρά του λέγοντας· «ποῦ ἔστιν ὁ Θεός τῆς δικαιοσύνης;» (2,17).

Παρά ταῦτα, ἡ σκανδαλιστικά ἐπίμονη, ἀναλλοίωτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καλεῖ τόν λαό του καί σήμερα ὅπως καί τότε· «ἐπιστρέψατε πρός με καί ἐπιστραφήσομαι πρός ὑμᾶς» (3,7). Ἡ ἐπιστροφή μας, ἡ μετάνοιά μας, εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἀνάκτησης τῶν εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ καί τῆς συγγραφῆς τῶν ὀνομάτων μας στό βιβλίο τοῦ Θεοῦ (βλ. 3,16).

Ὁ προφήτης Μαλαχίας, ὁ «ἀγγέλων σύσκηνος», ἕνας ἀπό τοὺς λεγόμενους μικροὺς προφήτες, μέ τόν προφητικό του λόγο, τόν τόσο μεγάλο ὅσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί τόσο ἀληθινό ὅσο ἀληθινή εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνά τοὺς αἰῶνες ἀναλλοίωτου Θεοῦ (βλ. 3,6), ἀναγγέλλει καί σήμερα ὅπως καί τότε τόν ἐρχομό τῆς «ἡμέρας τοῦ Κυρίου» (4,1) καί ζωγραφίζει μέ τήν προφητική του γραφίδα τόν θρίαμβο τῶν εὐσεβῶν καί τήν ἀπώλεια τῶν ἀσεβῶν.

Θά συνειδητοποιήσουμε ἄραγε τά δύο αὐτά μεγέθη, τήν ἀδυναμία μας ἀφ' ενός καί τήν ἀπύθμενη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐτέρου, ὥστε νά λουστοῦμε στό φῶς

τοῦ νοητοῦ «ἡλίου τῆς δικαιοσύνης» (4,2), τήν ἀνατολή τοῦ ὁποίου προανήγγειλε ὁ Μαλαχίας, ἢ θά μείνουμε προσκολλημένοι στά ψεύτικα λαμπρόνια τῆς ἀποστασίας;

Τιμώντας τόν προφήτη Μαλαχία, τόν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ, στήν ἀρχή αὐτοῦ τοῦ νέου χρόνου, ἅς εὐχηθοῦμε ἀπό τήν καρδιά μας νά ἐπιτρέψουμε τήν ἀνατολή τοῦ «ἡλίου τῆς δικαιοσύνης» στίς ψυχές μας πρῶτα, μέ τή μετάνοιά μας, καί στήν πατρίδα μας, ὅπου καθὼς φαίνεται ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡλιοὶ ἔσβησαν καί χωρίς Θεό βαδίζουμε στό σκοτάδι...

Δ. Καλογεράκη

Δίκαια χαρακτηρίσθηκαν οἱ ἅγιοι Τρεῖς Ἱεράρχες ὡς οἱ κήρυκες τῆς ἐλπίδας. Στά ὑπέροχα συγγράμματά τους βρίσκουμε πληθὺς ἀναφορές σ' αὐτό τό θέμα πού εἶναι τόσο ἐπίκαιρο καί ἀναγκαῖο γιά τόν σημερινό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος βιώνει τήν ἀνασφάλεια καί πολιορκεῖται ἀπό τήν ἀπελπισία. Ἄς δώσουμε τόν λόγο στή φωτισμένη πένα τους γιά νά μᾶς στηρίξουν στή μόνη «ζῶσαν ἐλπίδα» τοῦ κόσμου, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Μακάριος ἐκεῖνος πού ἀπομακρύνθηκε ἀπό κάθε ἐλπίδα αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί στηρίζει τήν ἐλπίδα του μόνο στόν Θεό... Δέν δέχεται τήν ἀμφιταλάντευση ὁ Θεός οὔτε καταδέχεται ὁ Κύριος νά παραχωρήσει ὁλόκληρη τή δική του βοήθεια σ' ἐκεῖνον πού ἄλλοτε ἐλπίζει στά χρήματα καί στήν ἀνθρώπινη δόξα καί στήν κοσμική δύναμη, κι ἄλλοτε προβάλλει αὐτόν (τόν Θεό) ὡς ἐλπίδα του. Πρέπει ἀληθινά νά ἐπαναπαύεσαι στή βοήθεια τοῦ Θεοῦ (Μ. Βασιλείου, *Εἰς Ἡσαΐαν* 10 PG 30,549C-D).

Σέ κάθε ἐγχείρημά σου νά προηγεῖται ἡ πίστη στόν Θεό καί μαζί της νά ἀκολουθεῖ ἡ καλή ἐλπίδα... Ἡ προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων γιά τά καλά δέν πρόκειται νά φθάσει στό τέλος χωρίς τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Οὔτε καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ θά ἔλθει σ' ἐκεῖνον πού δέν προσπαθεῖ. Εἶναι ἀνάγκη νά συνυπάρχουν καί τά δύο, ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια καί ἡ διά τῆς πίστεως συμμαχία μέ τόν Θεό, γιά νά ὁλοκληρωθεῖ ἡ ἀρετή (Μ. Βασιλείου, *Ἀσκητικά διατάξεις* 1' ΕΠΕ 10,472).

Ἡ ἐλπίδα εἶναι αὐτή πού κάνει τή χαρά συγκάτοικο στήν ψυχή τοῦ γενναίου (Μ. Βασιλείου, *Περί εὐχαριστίας* 3' ΕΠΕ 6,86).

Ὁ Θεός ὁ ἅγιος ὑπόσχεται σ' ἐκείνους πού ἐλπίζουν σ' Αὐτόν τή διέξοδο ἀπό κάθε θλίψη... Ἔτσι, λοιπόν, κι ἐμεῖς, ἐνῶ ἔχουμε φθάσει στό ἔσχατο ὄριο τῶν κακῶν, δέν ἐγκαταλείπουμε τήν ἐλπίδα στόν Θεό, ἀλλά παρατηροῦμε γύρω παντοῦ, γιά νά δοῦμε τή βοήθειά του (Μ. Βασιλείου, *Ἐπιστολή* 242' ΕΠΕ 2,26).

Εἶναι μεγάλη ἡ δύναμη τῆς ἐλπίδας πού στηρίζεται στὸν Κύριο. Εἶναι φρούριο ἄπαρτο, κάστρο ἀκαταμάχητο, συμμαχία ἀκατανίκητη, λιμάνι γαλήνιο, πύργος ἀπόρητος, ὄπλο ἀήττητο, δύναμη ἀκατάβλητη, πού καί μέσα στά ἀδιέξοδα βρίσκει διέξοδο (Ἰω. Χρυσοστόμου *Εἰς Ψαλμόν*, 10· ΕΠΕ 5,516).

Ὅπως ἡ περικεφαλαία περιβάλλοντας τὸ κεφάλι σώζει τὸ πῶ καίριο ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας, ἔτσι καί ἡ ἐλπίδα δέν ἀφήνει τὸν νοῦ νὰ πέσει σέ σφάλμα, ἀλλὰ τὸν κρατᾷ ὀρθό (Ἰω. Χρυσοστόμου, *Εἰς Θεσσαλονικεῖς* 9,4· ΕΠΕ 22,536).

Τότε ἰδιαίτερα ἰσχύει ἡ ἐλπίδα, ὅταν ἐνῶ τὰ βλεπόμενα ὁδηγοῦν σέ ἀπόγνωση, ἐκείνη ἐμπνέει θάρρος γιὰ τὸ μέλλον (Ἰω. Χρυσοστόμου, *Εἰς Ψαλμόν*, 142· ΕΠΕ 7,380).

Πολλὰ ὑποφέρουμε, ἀλλὰ ἔχουμε μεγάλες ἐλπίδες. Ἀντιμετωπίζουμε κινδύνους καί ἐπιβουλές, ἀλλὰ ἔχουμε ἐκείνον πού μᾶς σώζει. Δέν εἶναι ἄνθρωπος ἀλλὰ Θεός. (Ἰω. Χρυσοστόμου, *Εἰς Α΄ Τιμόθεον*, 1,2· Ε.Π.Ε. 23,124).

Ἡ πῶ μεγάλη βοήθεια γιὰ ἐκείνους πού δυστυχοῦν εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς μεταβολῆς καί τὸ καλύτερο στό ὁποῖο προσβλέπουν τὰ μάτια τους. (Γρηγορίου Θεολόγου, *Λόγος ΣΤ΄*, 16· ΕΠΕ 1,262).

Περὶ σσότερο σέ σένα, Χριστέ μου, στηρίζω τὸ θάρρος μου παρά στοὺς ἀγῶνες τῆς ζωῆς μου. (Γρηγορίου Θεολόγου, *Ποιήματα ΟΣΤ΄*, ΕΠΕ 10,396).

ΔΩΡΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

* Α.Μ., εἰς μνήμην Βασιλικῆς Κουτσογιάννη, 759,52€ * Οἰκογένεια Σαρβάνη, εἰς μνήμην Ἀνδρέα, 100€ * Σ.Σ., εἰς μνήμην γονέων καί συζύγου 500€ * Σωτηρέλης Εὐάγγελος, 100€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

* Γ.Μ. 20€ * Θέμελη Λουκρητία 20€ * Kalantidis Charalampos 11€ * Κοντοῦ Ἑλένη 40€ * Κυριαζῆ Πολυξένη 10€ * Μαυρίκα Θεοδώρα 10€ * Π.Χ. 20€ * Περπερίδου Μάρθα 10€ * Σ.Β. 60€ * Σδουκόπουλος Ἀντώνιος 10€ * Σουλτανίδου Στέλλα 30€ * Trikoili Eleni 65€ * Τσορμπατζόγλου Εὐαγγελία 10€ * Φρασκοῦλα Δακτυλίδη 80€ * Χαραλαμπίδου Ἑλένη 15€ * Χατζητόλιας Ἡλίας 150€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

* Α.Κ. 15€ * Α.Π. 15€ ** Γ.Π. 20€ * Γ.Χ. 200€ * Δ.Ν. 100€ * Δ.Σ. 10€ * Κ.Β. 600€ * Κ.Δ. 140€ * Κ.Ε. 650€ * Κ.Μ. 350€ * Μ.Α. 60€ * Μ.Ε. 100€ * Μ.Ν. 100€ * Ν.Α. 20€ * Ν.Σ. 500€ * Ο.Χ.Α. Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ 300€ * Π.Χ. 150€ * Παρασκευόπουλος Ἰωάννης 50€ * Σ.Α. 250€ * Σ.Ε. 300€ * Τ.Ι. 200€ * Τ.Χ. 80€ * Τ9 450€ * Ἀνώνυμος 20€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

* Π.Χ. 70€ * Σακαλίδου-Ποδέρη Θεοφιλία 50€ * Ε.Ζ. 100€.

Σκηνές

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

παραμονής δίνει μία ιδιαίτερη λάμψη στη χρονιά που ανατέλλει. Φῶτα, κόσμος πολὺς, φαγητό πλούσιο καὶ τὰ ἑορταστικά προγράμματα πού παίζει ἡ Τ.Β. Καὶ καθὼς ἡ χρονιά δύνει, σβήνουν τὰ φῶτα, ξεκινᾷ ἡ ἀντίστροφη μέτρηση καὶ μόλις τὸ ρολοὶ σημάνει 12:00, τὸ πανηγύρι κορυφώνεται. Τὰ φῶτα ανάβουν, χειροκροτήματα μέσα, ἐνῶ ἔξω δίνουν καὶ παίρνουν τὰ πυροτεχνήματα. Εὐχές, φιλία καὶ φυσικά ἡ ἀνταλλαγή τῶν δώρων. Ἐτσι γιόρταζες ὅλα τὰ χρόνια καὶ πίστευες πὼς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου εἶναι ἓνα σημαντικό γεγονός, τὸ σημαντικότερο, καὶ ἀξίζει νὰ ἑορταστεῖ λαμπρά.

γιόρταζες ἄλλοτε τόσο λαμπρά μοιάζει ἄνευ σημασίας. Φτάνοντας τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς οἱ ἐλάχιστοι ἀσθενεῖς ἡσυχάζουν καὶ τὰ φῶτα σβήνουν ἀπὸ νωρίς. Μέσα στοῦ μισοσκόταδο τοῦ δωματίου σου ὁ χρόνος ἀποκτᾷ ἀναπάντεχα τίς ἀληθινές του διαστάσεις. Τὰ λεπτά μοιάζουν ἀκριβῶς τὰ ἴδια, σάν

Σκηνή 1η

Πρωτοχρονιά, κάπου μετὰ τὸ 2000. Πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν. Ἡ προετοιμασία ξεκινᾷ ἀρκετές μέρες πρὶν. Νὰ ὑπολογίσεις τοὺς καλεσμένους, νὰ ἀποφασίσεις τὰ ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, νὰ σημειώσεις τὰ ψώνια. Καὶ κατόπιν καθαριότητα, μαγειρική ὅλα μὲ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού ἀγαπᾷς. Τὸ ρεβεγιόν τὸ βράδυ τῆς

Σκηνή 2η

Πρωτοχρονιά λίγα χρόνια ἀργότερα. Ἐνα ἀτύχημα πρὶν τίς γιορτές σέ καθήλωσε στοῦ κρεβάτι τοῦ πόνου. Οἱ μέρες εἶναι τόσο ἴδιες, ὅταν εἶσαι κλεισμένη σέ ἓνα δωμάτιο νοσοκομείου! Καμία προετοιμασία, καμία ἀναμονή γιὰ τὴ χρονιά πού φεύγει καὶ καμία λαμπρότητα γιὰ τὴ χρονιά πού ἀνατέλλει. Καὶ τὸ γεγονός πού

δύο σταγόνες νερό. Ή στιγμή των 11:59 δεν διαφέρει σε τίποτε από τις 12:01. Και τότε, τότε μόνο συνειδητοποιείς ότι η αλλαγή του χρόνου δεν είναι το πιο σημαντικό γεγονός και ότι το πιο λαμπρό που έχει να σου δώσει ο καινούργιος χρόνος είναι ένα ακόμη έτος ζωής φορτωμένο στην πλάτη σου... "Όχι! Δεν μπορεί να είναι έτσι. Δεν μπορεί να ζούσες στο ψέμα τόσα χρόνια. Κάποιο σπουδαίο νόημα έχει ο χρόνος και βγαίνοντας από το νοσοκομείο την ίδια εκείνη χρονιά ήσουν αποφασισμένη να το ανακαλύψεις.

Σκηνή 3η

Πρωτοχρονιά 2015. Φέτος αποφάσισες να μην οργανώσεις ρεβεγιόν στο δικό σου σπιτικό. Φέτος θα αλλάξεις τη χρονιά κοντά σ' Αυτόν που δίνει το πραγματικό νόημα στον χρόνο. Σ' αυτό το σπίτι είσαι έσύ αυτή τη φορά φιλοξενούμενη και Αυτός, ο νοικοκύρης, έχει ετοιμάσει για σένα

μοναδικό Δείπνο. Κόσμος πολύς στο ναό. Φώτα χαμηλωμένα για να προσδώσουν κατάνυξη. Οί ψαλμωδίες γλυκειές μά και μεγαλόπρεπες. Τά λεπτά κυλούν και σε πιάνει ή ίδια πάντα εκείνη παιδική προσμονή για τον καινούργιο χρόνο που σε λίγο θα ανατείλει. Ή θεία Λειτουργία, ωστόσο, δεν μπορεί να διακοπεί. Ο ιερέας όμως -συνήθεια χρόνων- χτυπάει ένα μικρό καμπανάκι ακριβώς στις 12:00. Και τότε, τότε μόνο συνειδητοποιείς πώς το λαμπρό δεν βρίσκεται στην καινούργια χρονιά που έρχεται, αλλά στον καινούργιο άνθρωπο που έχει ήδη ανατείλει μέσα σου. Καινούργιες δεν είναι οι στιγμές και τά λεπτά, μά είναι καινούργια ή καρδιά και ο νοῦς σου, ή σκέψη και οι αποφάσεις σου, καινούργια είναι πλέον όλη ή ζωή σου. Τά πυροτεχνήματα του κόσμου δεν φτάνουν στ' αυτιά σου, γιατί μέσα σου αντηχοῦν δυνατότερα οί παλμοί τῆς πίστες και τῆς αγάπης. Και όταν προετοιμασμένη μέ τή μετάνοια φτάνεις νά πάρεις μέρος στό Δείπνο του Κυρίου, τότε τό νιώθεις, πώς τό πιο σημαντικό γεγονός είναι νά αφήνεις κάθε νέα χρονιά τόν Χριστό νά σε μεταβάλλει σε καινό ἄνθρωπο. Και έτσι ή καινούργια χρονιά δέν θά σε φορτώνει μέ ένα ακόμη βάρος, αλλά θά σε φέρνει ένα ακόμη βῆμα πιο κοντά στην πηγή τῆς ανανέωσής σου, τόν Χριστό. Ἀλήθεια, ὑπάρχει ἀνώτερο ρεβεγιόν για νά γιορτάσεις ὄχι τήν καινούργια χρονιά, αλλά τήν καινούργια κτίση που έχει ἤδη ανατείλει στή ζωή μας;

Μαρία Κουπουρτιάδου
δασκάλα

Στήν ἀρχή τοῦ νέου ἔτους

Τό ἔτος εἶναι ὑποδιαίρεση τοῦ χρόνου πού ἐξυπηρετεῖ πλεῖστες ὅσες ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου ὡς κοινωνικοῦ ὄντος. Στή λήξη του, αὐτό γεννᾷ πλῆθος συναισθημάτων χαρμόσυνων ἀλλά καί μελαγχολικῶν. Στό ἀπερχόμενο ἔτος, τό ὁποῖο ἀπεικονίζεται ὡς γέρος καί γι' αὐτό ἐξοβελίζεται σύμφωνα μέ τό τραγουδάκι τῶν ἡμερῶν, ἔχουμε τήν τάση νά ἐπιρρίπτουμε ὅλα τά κακά πού μᾶς συνέβησαν κατά τή διάρκειά του. Στό νέο ἔτος, τό ὁποῖο ἀπεικονίζεται ὡς βρέφος φορτωμένο μέ δῶρα γιά τούς ἀνθρώπους, ἐναποθέτουμε ὅλες μας τίς ἐλπίδες. Ἐντούτοις ὁ χρόνος, πού χαρακτηρίζεται μέ φιλοσοφική διάθεση ἄλλοτε πανδαμάτωρ ἄλλοτε ἀνελέητος καί ἄλλοτε ἀλλιῶς, καθόλου δέν εὐθύνεται γιά τά καλά ἢ τά κακά πού συμβαίνουν κατά τή διάρκεια τοῦ βίου μας. Ὁ χρόνος ἀπλῶς κυλᾷ. Ἴσως αὐτό νά εἶναι καί τό πλεόν σοβαρό ὑπαρξιακό μας πρόβλημα, καθῶς ἔχουμε τή βεβαιότητα ὅτι ἡ παρέλευση ἐνός ἀκόμη ἔτους μᾶς ὁδηγεῖ πλησιέστερα πρὸς τό ἀναπόδραστο τέλος, τόν θάνατο. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο βιώνουμε τήν ἀκραία ἀντίφασιν: Ἐναποθέτουμε στό μέλλον ὅλες μας τίς ἐλπίδες (τό μέλλον εἶναι ἡ μόνη ὑπερβεβαιότητα τῶν ἀνθρώπων χωρίς Θεό, σύμφωνα μέ τόν γάλλο φιλόσοφο Ἀλμπέρ Καμύ) καί συνάμα ἐπιθυμοῦμε διακαῶς νά βραδύνει ὁ ρυθμός μέ τόν ὁποῖο κυλᾷ ὁ χρόνος, ὥστε νά διαρκέσει περισσότερο ὁ βίος μας.

Τελικά, τί ἐπιτέλους θέλουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τῆς ἀφθονίας; Ὡς πότε ἀλαζονικά καί μέ κομπασμό θά ἐμμένουμε σέ στάση βίου πού εἶναι πλέον

καταφανές ὅτι μᾶς ὁδηγεῖ σέ πλῆθος ἀδιεξόδων; Ἴσως κάποιοι ἀγανακτοῦν μέ τό νά συμπεριλαμβάνω στούς προνομιούχους τοῦ πλανήτη καί μᾶς, τούς Ἕλληνες. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅμως ὅτι ἀνήκουμε στά πεντακόσια ἑκατομμύρια τῶν προνομιούχων ἀνθρώπων τοῦ πλανήτη ἔναντι ἐξήμισι περίπου δισεκατομμυρίων ἀποκλήρων αὐτοῦ. Καυχόμαστε ὅτι εἴμαστε μέτοχοι τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἀνώτερης μορφῆς πολιτισμοῦ πού ἐμφανίστηκε στήν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη σύμφωνα μέ τούς φορεῖς του. Θεμελιώδεις ἀξίες αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί τά δικαιώματά του, ὅπως αὐτά ἀπορρέουν ἀπό τά ἰδεώδη τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δημοκρατίας. Ἐχοντας μετατρέψει, μέσῳ τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ, τόν ἑαυτό μας σέ εἰδωλο, ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν Θεό δημιουργό μας, τόν ὁποῖο ἀρνούμαστε μέ τήν καύχησιν τοῦ ἀπελευθερωμένου ἀπό τίς προλήψεις τοῦ παρελθόντος. Καί δέν ἀντιλαμβανόμαστε στήν ἔπαρσή μας ὅτι ἔχουμε ὑποδουλωθεῖ σέ πλεῖστα ὅσα πάθη, τά ὁποῖα μᾶς καθιστοῦν δημίους ἀλλά καί αὐτόχειρες. Καμαρώσαμε γιά τήν ἑνταξή μας στή χορεία τῶν ἰσχυρῶν τῆς Δύσεως καί σπεύσαμε νά υἱοθετήσουμε τόν τρόπο σκέψης καί βίου τους κατά τρόπο δουλικά, περιφρονώντας τήν παράδοσή μας κατά τρόπο ἀκραῖο καί ἐξευτελιστικό γιά τούς προγόνους μας.

Ἀλλά τώρα, ἐπιτέλους, βλέπουμε ὅτι οἱ φίλοι μας, οἱ ἐταῖροι μας, οἱ σύμμαχοί μας ἐπιβουλεύονται ὅλα ὅσα μᾶς ἀνήκουν. Λοιπόν, τί τό καλό ἀναμένεται νά μᾶς φέροι ὡς δῶρο τό νέο ἔτος, ὅταν εἶναι βεβαία ἡ αὐξησιν τῆς ἀνεργίας ἰδίως μεταξύ τῶν νέων, ἡ μετανάστευση ἐπιστημόνων πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ἡ ὑποχώρησις τῆς βιομηχανικῆς μας παραγωγῆς, ἡ

ἐπιδείνωση τῆς θέσης τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ κάμψη τῆς ἀγοραστικῆς δύναμης, λόγω τῆς ληστρικῆς ἐπίθεσης τῆς Πολιτείας κατὰ τῶν πολιτῶν πού διαθέτουν κάποιο εἰσόδημα μέ στόχο τήν αὐξηση τῶν φτωχῶν, ἐνῶ οἱ πλουτοκράτες δέν αἰσθάνονται τήν παρμικρή ὄχληση!

Τό δῶρο πού ἴσως φέρνει τό νέο ἔτος στόν λαό μας εἶναι ἡ εὐκαιρία γιά μετάνοια. Ἄς ἀναλογιστοῦμε ὅλοι ὅτι ἐπὶ μία τριακονταετία μᾶς εἶχε ἀποκοιμίσει τό γλυκό τραγούδι τῶν σειρήνων τῆς εὐμάρειας μέ δάνεια, χρήματα καί διαρκῇ συρρίκνωση τῆς παραγωγικότητας καί τῆς ἐγχώριας παραγωγῆς. Εἶχαμε ἀποθέσει τήν ἀξιοπρέπιά μας στόν βωμό τῆς ἀναξιοκρατίας, αἰσθανθήκαμε ἰσχυροί πλευρίζοντας ἓνα ἀπό τά κόμματα ἐξουσίας, λησμονήσαμε τά ἐθνικά μας θέματα καί δώσαμε δείγματα σαφῆ ἀπαγκίστρωσης ἀπό τόν «ἐθνικισμό τοῦ παρελθόντος» -πῶς νά μή τρίζουν τά κόκκαλα τῶν ἡρώων μας!- ξεχάσαμε τόν Θεό καί τοῦ γυρίσαμε τήν πλάτη περφρονώντας τήν ὀρθόδοξη παράδοσή μας.

Τί μᾶς ἀπομένει; Ἐπιστροφή στίς παραδόσεις μας: ἐγκατάλειψη τοῦ «ἐγώ» καί ἐπιστροφή στό «ἐμεῖς». Ὅλοι μαζί νά ἀντιμετωπίσουμε τήν κρίση, ὥστε αὐτή τή φορά νά μὴ ἐμφανιστοῦν ἀπληστοί πού σωρεύουν ἀγαθά στίς ἀποθήκες τους ἢ μαυραγορίτες. Ὅλοι μαζί νά ξαναβροῦμε τή χαμένη ἀγάπη πρὸς τήν πατρίδα. Κυρίως ὅμως ἄς ἐπιστρέψουμε στόν Θεό. Τότε ὅχι μόνο θά πάψουμε νά τρέμουμε μπροστά στόν θάνατο, ἀλλά θά ξαναβροῦμε τίς χαμένες μας ἐλπίδες. Θά διαπιστώσουμε ὅτι μπορούμε νά ζήσουμε μέ ποιότητα ἱκανοποιώντας πολύ λιγότερες ἀνάγκες ἀπό ὅ,τι ὥς σήμερα. Παράλληλα θά βροῦμε τό θάρρος νά καταγγείλουμε τή διεθνή ληστοκρατία, νά ἀντισταθοῦμε στόν ἐκμαυλισμό καί στήν ἀλλοτρίωση τῶν λαῶν, νά σταθοῦμε ὡς πλησίον στούς καταφρονεμένους καί δοκιμαζόμενους λαούς τῆς γῆς μας.

Ἀν. Παπαδημητρίου

Στό κατώφλι

Στό κατώφλι τοῦ 2015

ἀναμένοντας.

Στό κατώφλι τοῦ νέου χρόνου
προσμένοντας.

Ἐμπρὸς σέ μιά θύρα κλειστή

πού εὐκόλα ἀνοίγει

σέ μιά θύρα

πού πίσω της τ' ἄγνωστο κρύβει.

Κι ἀναμένουμε τ' ἀνοιγμα.

Καί προσμένουμε λύση...

Στό κατώφλι τῆς καρδιάς μας

2.000 χρόνια τώρα ἀναμένοντας.

Στό κατώφλι τῆς «καλύβας» μας

καί πάλι νάτος προσμένοντας.

Ἐμπρὸς σέ μιά θύρα

πού δύσκολα ἀνοίγει

μά πού σ' ἀνοιγιά της

Ἐκεῖνος γιορτάσι σοῦ στήνει,

τόν παράδεισο δίνει.

Καί ἀναμένει τό ἀνοιγμα...

Καί προσμένει, τή λύση νά δώσει.

Νέος χρόνος - Νέα ζωή!

Τό σωτήριο πέρασμα!

Ἄπ' τό κατώφλι τῆς φθαρτῆς ἐναλλαγῆς
μέσα στόν Οἶκο τοῦ Πατέρα!

Μ.Λ.

5η ΔΙΔΑΧΗ: Τό ἔργο

α. Δύσκολο καί υπεύθυνο ἔργο ἡ διδασκαλία (Ία 3,1)

Καθολική Ἐπιστολή Ἰακώβου

Ἀποτελεῖ στοιχειώδη ἔκφραση τῆς εὐγνωμοσύνης πού νιώθει ὁ εὐεργετημένος ἀπό τόν Θεό ἄνθρωπος νά λειτουργεῖ ὡς ἕνας μικρός ἱεραπόστολος, νά μιλά στούς ἄλλους γιά τήν ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς του καί νά τούς καλεῖ νά δοκιμάσουν κι αὐτοί τή νέα ζωή. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι ὁ καθένας πού καλεῖ μιὰ ψυχή στήν Ἐκκλησία μπορεῖ νά ἀναλάβει καί τήν καθοδήγηση αὐτῆς τῆς ψυχῆς, νά αὐτοχειροτονηθεῖ, δηλαδή, διδάσκαλος καί πνευματικός ὁδηγός. Τό ἔργο τοῦ πνευματικοῦ διδασκάλου εἶναι βαρὺ καί δύσκολο. Δέν ἄρκει γι' αὐτό κάποια εὐφράδεια λόγου, ἀλλά ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερος καταρτισμός καί χάρη Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἀποτελεῖ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας νά καθορίζει τά πρόσωπα πού θά ἀναλάβουν τή διακονία τῆς διδασκαλίας.

Ὁ αὐτοχειροτόνητος διδάσκαλος διατρέχει δύο σοβαροὺς κινδύνους: νά χάσει τήν ψυχὴ του, ἀλλά καί νά βλάψει ὅλη τήν Ἐκκλησία, ἐπιβεβαιώνοντας ἔτσι τήν προειδοποίησιν τοῦ Κυρίου· «τυφλὸς τυφλὸν ἐὰν ὀδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται» (Μθ 14,14). Συγκεκριμένα ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος:

❖ Ἐρμηνεύει συνήθως τήν ἁγία Γραφή ἄγνοώντας τήν πατερικὴ παράδοση. Κινδυνεύει ἔτσι νά ἐξοκείλει στήν κακοδοξία καί στήν αἵρεση, ὅπως συνέβη μέ τούς προτεστάντες. Χιλιάδες εἶναι σήμερα οἱ προτεστάντικες παραφυάδες καί ἡ καθεμιὰ διεκδικεῖ γιά τόν ἑαυτό της τόν τίτλο τῆς «ἐκκλησίας» καί τό κύρος τῆς ἀλήθειας, τήν ὁποία δυστυχῶς ἀγνοεῖ.

❖ Σπεύδει νά καθοδηγήσει πνευματικά τούς πιστούς χωρὶς ὁ ἴδιος νά διαθέτει τό ἀπαιτούμενο πνευματικό περιεχόμενο. Ὁ λόγος του καταντᾷ ἐπίδειξη γνώσεων, ἄκαρπη ρητορεία καί ἐπιζήμια

τῆς διδασκαλίας καί ἡ μάστιγα τῆς φλυαρίας

φλυαρία. Κινούμενος ἀπό ὑπερηφάνεια καί ἀλαζονεία, ἀλλοτριώνεται ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος «ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται» (Πρμ 3, 34).

❖ Στήν προσπάθειά του νά βοηθήσει δῆθεν τούς ἄλλους, παραμελεῖ συνήθως τήν προσωπική του πνευματική καλλιέργεια, καταντώντας ἕνας ὑποκριτής γεμάτος ἐλαττώματα καί ἐλλείψεις. Ἰσχύει καί γι' αὐτόν ὁ ἔλεγχος τοῦ Κυρίου· «ἐκβαλε πρῶτον τήν δοκόν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου καί τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μθ 7,3-5). Οἱ ἀδυναμίες καί οἱ πτώσεις του ἔχουν ἀντίκτυπο στούς ἀνθρώπους πού τόν ἀκολουθοῦν, τούς σκανδαλίζουν καί γι' αὐτό θά κριθεῖ πιό αὐστηρά.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου ὀφείλει νά προηγεῖται τῶν ἄλλων στή γνώση καί ἐπομένως ἔχει μεγαλύτερη ὑποχρέωση νά συμμορφώνεται μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ· «... ὁ γνοὺς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἑαυτοῦ καί μὴ ἐτοιμάσας μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς...» (Λκ 12,47-48), προειδοποιεῖ ὁ Κύριος. Τήν πιό πειστική διδαχὴ συνιστᾷ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τοῦ διδάσκοντος, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νά εἶναι ὅπωςδῆποτε ἀγωνιζόμενος χριστιανός.

Φαίνεται ὅτι στήν πρώτη ἐκκλησία εἶχαν ἐμφανισθεῖ κρούσματα ἀνθρώπων πού μέ ἄκριτο ἐνθουσιασμό ἀναλάμβαναν τόν ρόλο τοῦ διδασκάλου καί καθοδηγητοῦ, χωρίς τίς ἀπα-

ραίτητες προϋποθέσεις. Γι' αὐτό ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος φιλόστοργα προειδοποιεῖ καί μέ συναίσθηση τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης του διακηρύττει «μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου». Δέν ἀπαγορεύει στὸν χριστιανό νά μεταφέρει αὐτὰ πού ἄκουσε καί σέ ἄλλους. Θέλει, ὅμως, νά πατάξει τήν κακὴ συνήθεια πού εἶχαν μερικοὶ ἰουδαῖζοντες, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νά κάνουν τὸν διδάσκαλο σέ ὅλους καί σέ κάθε περίπτωση. Αὐθαίρετα ἔσπευδαν νά καθοδηγήσουν τούς ἄλλους ὡς πνευματικοὶ ὁδηγοί, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δέν ὑποτάσσονταν σέ κανέναν, μιμούμενοι τήν συμπεριφορά τῶν φαρισαίων ἀπέναντι στὸν Χριστό. Οἱ φαρισαῖοι εἶχαν τήν ἰδέα ὅτι οἱ ἴδιοι εἶναι τέλειοι (βλ. Λκ 18, 11) καί ἐπιχειροῦσαν συνεχῶς νά «διορθώνουν» τὸν Κύριο, νά τόν ἐλέγχουν, νά τοῦ κάνουν τὸν δάσκαλο.

Μέ αὐτὴ τὴν φαρισαϊκὴ συμπεριφορά καί οἱ ἰουδαῖζοντες ἐνοχλοῦσαν συνεχῶς τούς ἀποστόλους. Τούς ἐμπόδιζαν στήν διακονία τους. Ἐφθασαν καί νά τοὺς φυλακίσουν ἀκόμη (βλ. Πρξ 21). Ὡς ἐπίσκοπος τῶν ἐξ ἰουδαίων χριστιανῶν ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος καυτηριάζει αὐτὴ τὴν τάση τῶν ἰουδαϊζόντων. Παράλληλα, ἐπισημαίνοντας τὴ σοβαρότητα τοῦ διδασκτικοῦ ἔργου ἀποβλέπει στό νά ἀπαλλάξει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ μία πιθανὴ θανατηφόρα παρεκτροπὴ.

Ὅβλιας

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 4/1, πρό τῶν Φώτων

«φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ» (Μρ 1,3).

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ «ἐν ἀρχῇ Λόγος» (βλ. Ἰω 1,1). γι' αὐτόν τόν Λόγο ἀκούγεται μία φωνή. Καί ἡ φωνή αὐτή εἶναι στήν ἔρημο, δηλαδή σέ ἀκατοίκητη περιοχή, ὅπου δέν υπάρχουν οὔτε πόλεις οὔτε χωριά οὔτε καί βοσκοτόπια. Μά γιατί στήν ἔρημο; Ἐδῶ εἶναι τό παράδοξο. Τό νά φωνάζει κανεῖς μέσα στίς πόλεις καί στόν κόσμον εἶναι πολύ φυσιολογικό, ἀλλά νά φωνάζει στήν ἔρημο νά τόν ἀκούσουν οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι στίς πόλεις εἶναι παράδοξο! Κι ὅμως ὁ Ἰωάννης στήν ἔρημο πηγαίνει νά φωνάζει. Κι ἡ φωνή του ἀκούγεται ἀπό τήν ἔρημο, λές και ἔχει ἕναν πομπό ἢ ἕνα μεγάφωνο. Τότε αὐτά δέν ὑπῆρχαν καί ὅμως ὁ Ἰωάννης ἀνακάλυψε ἕναν πομπό. Καί τέτοιος πομπός ἦταν ἡ ζωή του. Ἡ ζωή, ἡ κατοικία, ἡ ἐνδυμασία, ἡ διατροφή του ἦταν πράγματα πού ἀπό τήν ἔρημο ἀκούσθηκαν σ' ὅλη τήν Ἰουδαία καί σ' ὅλη τήν Παλαιστίνη. Ἡ μορφή του καί ὁ τρόπος ζωῆς του σοκάρε. Πι' αὐτό ἐγένε θέμα συζητήσεως: Στήν ἔρημο πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ὑπάρχει ἕνας παράδοξος ἄνθρωπος, ἕνα παράξενο φαινόμενο, ἕνας πού εἶναι σάν ἀγρίμι καί φωνάζει καί διδάσκει. Ἔτσι ἀντί νά πάει ὁ Ἰωάννης στίς πόλεις, ἄδειαζαν οἱ πόλεις καί τά χωριά γιά νά πᾶνε νά δοῦν καί νά ἀκούσουν τόν παράξενο προφήτη. Τό πρῶτο σημεῖο ἐπαφῆς του μέ τόν λαό, λοιπόν, ἦταν ἡ παρουσία του, ἡ ζωή του μέ τά χαρακτηριστικά της. Μετά ὁ λόγος του, τό κήρυγμά του καί ἀμέσως μετά τό βάπτισμα.

Κυριακή 11/1, μετά τά Φῶτα

«ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Μθ 4,17).

Τί θά πεῖ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καί λαχταράει ὁ ἄνθρωπος, ὥραϊο, πλούσιο, θαυμαστό, μεγαλειῶδες σέ ἀπροσμέτρητο ὕψος καί σέ ἀπερίγραπτο μεγαλεῖο! Ὁ Θεός μέ τή βασιλεία πού προετοίμασε προαιώνια ἀνταποκρίνεται σ' αὐτήν ἀκριβῶς τή λαχτάρα καί τήν ἐπιθυμία πού ὁ ἴδιος ἔβαλε στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Κι ὅμως, στήν πράξη δέν ἔχουμε οἱ περισσότεροι σχέση μέ τή βασιλεία αὐτή. Ἐνῶ τή θέλουμε, τή λαχταροῦμε, δέν βαδίζουμε σωστά γιά νά τήν ἀποκτήσουμε. Γιατί; Διότι γιά νά γίνει ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δική μας, πρέπει νά γίνει δικός μας ὁ Χριστός. Καί γιά νά γίνει ὁ Χριστός δικός μας, χρειάζεται τό εὐαγγέλιό του νά γίνει τό εὐαγγέλιό μας, ἡ Ἐκκλησία του ἡ Ἐκκλησία μας, τό θέλημά του δικό μας θέλημα, ἡ ζωή του ζωή μας. Καί σ' αὐτό μᾶς βοηθεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Φλογίζει τήν καρδιά μας γιά νά τόν ἀγαπήσουμε, μᾶς σπκώνει ὅταν πέφτουμε, μᾶς καθαρίζει ὅταν λερώνουμε καί μᾶς θεραπεύει ὅταν τραυματιζόμαστε. Μᾶς προσκαλεῖ καί μᾶς περιμένει νά πᾶμε κοντά του νά μᾶς ἀναπαύσει. Ἀλλά οἱ ἐντολές τοῦ Κυρίου

μᾶς ἐνοχλοῦν, τό θέλημά του μᾶς βασανίζει... Γι' αὐτό τόν λόγο τελικά ἀπομακρυνόμαστε ἀπό κοντά του καί ἀποκλείουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τοὺς ὑποψήφιους τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Κυριακή 18/1

«οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;» (Λκ 17,17).

Μία γνωστή ἱστορία εἶναι τό περιστατικό τῆς περικοπῆς ἀλλὰ μέ ἓνα μεγάλο μήνυμα. Ἐνα μάθημα γιά ὅλους μας: Νά κρίνουμε τόν ἑαυτό μας, νά ζυγίζουμε καί νά ἀξιολογοῦμε τή θέση καί τή στάση μας ἔναντι τῶν εὐεργετῶν. Καί εὐεργέτες εἶναι οἱ γονεῖς μας, οἱ δάσκαλοι μας, οἱ ἥρωες πού ἀγωνίσθηκαν γιά νά ἔχουμε ἐλεύθερη πατρίδα, οἱ ἐπιστήμονες πού λειώνουν στά ἐργαστήρια γιά νά ἀνακαλύψουν εὐεργετικά καί σωτήρια εὐρήματα γιά τή ζωή μας, οἱ ἅγιοι πού πρεσβεύουν συνεχῶς γιά μᾶς, καί οἱ ἄγγελοι. Ἀναμφισβήτητα, βέβαια, ὁ μέγας εὐεργέτης μας εἶναι ὁ Κύριος καί Θεός μας, διότι ὅλα ἐξαρτῶνται καί πηγάζουν ἀπ' Αὐτόν. Ὅ,τι σπουδαῖο, ὅ,τι ὠραῖο ἔχουμε καί ἀπολαμβάνουμε εἶναι δῶρο τοῦ πανάγαθου Θεοῦ καί πατέρα μας. Ὁ Θεός θέλει νά εἴμαστε εὐγνώμονες καί νά τόν εὐχαριστοῦμε, ὅχι γιατί κερδίζει τίποτα ἀπό μᾶς, ἀλλὰ γιατί τότε ἡ καρδιά μας ἀνοίγει καί γίνεται δεκτική. Τότε ἀνοίγει κι ἑκεῖνος τήν πόρτα τοῦ ἐλέους καί μᾶς πλημμυρίζει ὅχι μέ εὐεργεσίες καί μέ θεραπείες, ἀλλὰ μέ τήν πλούσια χάρη του πού μᾶς ἀγιάζει, μᾶς λυτρώνει καί μᾶς δοξάζει αἰῶνια στή βασιλεία του.

Κυριακή 25/1

«ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν» (Λκ 19,3).

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί, μέσα στό σκοτάδι, στήν ἀθλιότητα, στήν ἀπιστία, πού στήν πραγματικότητα ζητοῦν νά δοῦν τόν Ἰησοῦ. Ὑπάρχουν ἐκεῖ πού δέν φαντάζεται ὁ νοῦς μας: στοὺς ναρκομανεῖς, στοὺς ἀποστάτες, στοὺς κακούργους, στοὺς ἐγκληματίες. Ἀλλὰ καί κεῖνοι πού εἶναι στήν πλάνη καί στήν αἵρεση, κι αὐτοί στήν πραγματικότητα ζητοῦσαν τόν Χριστό. Ἐφθασαν νά γίνουν χιλιαστές, εὐαγγελικοί, αἵρετικοί, γιατί ζητοῦσαν τόν Χριστό καί δέν βρέθηκε ἓνας ὀρθόδοξος, ἐγώ κι ἐσεῖς, νά τοὺς μιλήσουμε γιά τόν ἀληθινό Θεό. Καί τοὺς ξεγέλασαν καί τοὺς ἔδωσαν ψεύτικο Χριστό. Νά, λοιπόν, τό χρέος μας: Νά ἀναπτύξουμε δραστηριότητα ξεκινώντας πρῶτα πρῶτα μέ προσευχή καί δάκρυα γιά νά βροῦμε καί νά γνωρίσουμε τόν ἑαυτό μας. Κι ἀφοῦ ἀνακαλύψουμε τόν ἑαυτό μας, νά συνδεθοῦμε θερμότερα μέ τόν Χριστό μέ δυνατότερη πίστη, μέ φλογερότερη ἀγάπη. Κι ἔπειτα νά ἀναζητήσουμε στή γειτονιά μας, στοὺς συγγενεῖς καί στοὺς γνωστούς μας ψυχές πού ζητοῦν νά βροῦν τόν Ἰησοῦ. Καί θά βροῦμε! Εὐχομαι ὁ Θεός νά εὐλογῇ ὥστε μέ τή δική του χάρη νά τίς ὁδηγήσουμε κοντά στόν Χριστό, γιά νά ἐπεκταθεῖ ἡ βασιλεία του καί νά δοξασθεῖ τό ὄνομά του. Ἀμήν.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Τό επέτρεψε ἡ ἀγάπη μου!!!

Τό παρακάτω κείμενο ἀποτελεῖ ἕνα γράμμα πού στάλθηκε ἀπό τόν ἅγιο Σεραφεῖμ τῆς Βίριτσα σέ ἕνα πνευματικό του παιδί, ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στή φυλακή. Εἶναι ἕνας λόγος παρηγοριᾶς καί νουθεσίας, πού ὁ δημιουργός Θεός ἀπευθύνει στήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἅγιος Σεραφεῖμ τῆς Βίριτσα

«Ἐχεις ποτέ σκεφτεῖ ὅτι ὅλα ὅσα ἀφοροῦν ἐσένα, ἀφοροῦν καί ἐμένα; Διότι αὐτά πού ἀφοροῦν ἐσένα, ἀφοροῦν τήν κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ μου. Ὅταν οἱ πειρασμοί ἔρχονται ἐπάνω σου σάν τό ποτάμι, θέλω νά ξέρεις ὅτι τό επέτρεψε ἡ ἀγάπη μου.

Θέλω νά ξέρεις ὅτι ἡ ἀδυναμία σου ἔχει ἀνάγκη ἀπό τή δύναμή μου καί ἡ ἀσφάλειά σου βρίσκεται στό νά μέ ἀφή-

σεις νά σέ προστατεύσω.

Θέλω νά ξέρεις ὅτι ὅταν βρίσκεσαι σέ δύσκολες συνθήκες μεταξύ ἀνθρώπων πού δέν σέ καταλαβαίνουν, δέν λογαριάζουν αὐτά πού σοῦ εἶναι εὐάρεστα καί σέ ἀπομακρύνουν, αὐτό τό επέτρεψε ἡ ἀγάπη μου.

Εἶμαι ὁ Θεός σου, οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς εἶναι στά χέρια μου.

Δέν βρέθηκες τυχαῖα στή θέση σου. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ θέση πού σοῦ ἔχω ὀρίσει.

Δέν μέ παρακαλοῦσες νά σοῦ μάθω τήν ταπείνωση; Καί νά! Σέ ἔβαλα σ' αὐτό ἀκριβῶς τό περιβάλλον, στό “σχολεῖο” πού διδάσκουν αὐτό τό μάθημα...

Ἔχεις οικονομικές δυσκολίες καί μόλις τά βγάζεις πέρα; Νά ξέρεις ὅτι κι αὐτό τό επέτρεψε ἡ ἀγάπη μου. Θέλω νά ξέρεις ὅτι ἐγώ διαθέτω τά χρήματά σου γιά νά καταφεύγεις σέ μένα καί νά γνωρίζεις ὅτι ἐξαρτᾶσαι ἀπό μένα. Θέλω νά ξέρεις ὅτι τά ἀποθέματά μου εἶναι ἀνεξάντλητα καί νά βεβαιωθεῖς ὅτι εἶμαι πιστός στίς ὑποσχέσεις μου.

Μή σέ κλονίσουν ποτέ ὅσοι ποῦν στήν ἀνάγκη σου: “Μήν πιστεύεις στόν Κύριο καί Θεό σου”.

Ἔχεις περάσει ποτέ νύχτα μέσα στή θλίψη ἐξαιτίας τῶν συγγενῶν σου, τῶν ἀνθρώπων πού ἀγαπᾶς; Τό επέτρεψε ἡ ἀγάπη μου, γιά νά στραφεῖς σέ μένα καί σέ μένα νά βρεῖς τήν αἰώνια παρηγοριά καί ἀνακούφιση.

Σέ ξεγέλασε ὁ φίλος σου ἢ κάποιος πού τοῦ εἶχες ἀνοίξει τήν καρδιά σου; Τό

ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου. Σέ ἄγγιξε αὐτή ἡ ἀπογοήτευση, γιά νά μάθεις ὅτι ὁ καλύ-
τερος φίλος σου εἶναι ὁ Κύριος.

Θέλω νά τά φέρνεις ὅλα σέ μένα καί
ὅλα νά μοῦ τά λές.

Σέ συκοφάντησε κάποιος; Νά τό ἀ-
φήσεις σέ μένα, σέ μένα νά προσκολλη-
θεῖς. Ἐγώ εἶμαι ἡ καταφυγή σου, γιά νά
κρυφτεῖς ἀπό τήν «ἀντιλογία τῶν ἐθνῶν».
Θά κάνω τή δικαιοσύνη σου νά λάμψει
σάν τό φῶς, καί τή ζωή σου σάν μέρα με-
σημέρι.

Καταστράφηκαν τά σχέδια σου καί ἡ
ψυχή σου εἶναι ἐξαντλημένη; Τό ἐπέτρεψε
ἡ ἀγάπη μου. Ἐκανες σχέδια καί εἶχες δι-
κούς σου σκοπούς. Τά σχέδια σου τά ἔ-
φερεις νά τά εὐλογήσω. Ἀλλά Ἐγώ θέλω νά
ἀφήσεις σέ μένα νά κατευθύνω καί νά
χειραγωγῶ τίς περιστάσεις τῆς ζωῆς σου,
διότι εἶσαι τό ὄργανο καί ὄχι πρωταγω-
νιστής.

Σέ βρῆκαν ἀπροσδόκητες ἀποτυχίες
καί ἡ ἀπελπισία κατέλαβε τήν καρδιά
σου; Νά ξέρεις, τό ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου.
Διότι μ' αὐτή τήν κούραση καί τό ἄγχος
δοκιμάζω τήν πίστη σου στίς ὑποσχέσεις
μου καί τήν παρρησία σου στήν προσευχή
γιά τοὺς συγγενεῖς σου. Δέν ἦσουν ἐσύ
πού ἐμπιστεύτηκες τίς φροντίδες γιά
αὐτούς στήν προνοητική ἀγάπη μου; Δέν
εἶσαι ἐσύ πού καί τώρα τοὺς ἀφήνεις στήν
προστασία τῆς πανάγνου Μητέρας μου;

Σέ βρῆκε σοβαρή ἀσθένεια πού μπο-
ρεῖ νά γιатρευτεῖ ἢ εἶναι ἀθεράπευτη καί
σέ κάρφωσε στό κρεβάτι σου; Τό ἐπέ-
τρεψε ἡ ἀγάπη μου, ἐπειδὴ θέλω νά μέ
γνωρίσεις πιό βαθιά, μέσῳ τῆς σωματικῆς
ἀσθένειας...

Ὀνειρευόσουν νά κάνεις κάτι ξεχωρι-
στό καί ἰδιαίτερο γιά μένα καί ἀντί νά τό
κάνεις ἔπεςες στό κρεβάτι τοῦ πόνου; Τό
ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου. Διότι τότε θά ἦ-
σουν βυθισμένος στά δικά σου ἔργα καί

ἐγώ ἐπέτρεψα νά σοῦ συμβεῖ αὐτό γιά νά
προσελκύσω τίς σκέψεις σου σέ μένα.
Θέλω νά σοῦ διδάσκω τίς βαθύτατες σκέ-
ψεις καί τά μαθήματά μου, γιά νά μέ ὑ-
πηρετεῖς, θέλω νά σέ μάθω νά συναι-
σθάνεσαι πῶς εἶσαι τίποτα χωρίς ἐμένα.
Μερικοί ἀπό τοὺς καλύτερους υἱούς μου
εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀποκομμένοι
ἀπό τή δραστική ζωή, γιά νά μάθουν νά
χειρίζονται τό ὄπλο τῆς ἀδιάλειπτης
προσευχῆς.

Κλήθηκες ἀπροσδόκητα νά ἀναλάβεις
μία δύσκολη καί ὑπεύθυνη θέση! Σοῦ
ἐμπιστεύομαι τίς δυσκολίες αὐτές, καί γι'
αὐτό θά σέ εὐλογήσω Ἐγώ ὁ Κύριος καί
Θεός σου, σ' ὅλα τά ἔργα σου, σ' ὅλους
τούς δρόμους σου, σ' ὅλα. Καθοδηγητής
καί δάσκαλός σου θά εἶναι ὁ Κύριος σου.

Τήν ἡμέρα αὐτή στά χέρια σου, τέκνο
μου, ἔδωσα αὐτό τό δοχεῖο μέ τό θεῖο μύ-
ρο, νά τό χρησιμοποιοῦσεις ἐλεύθερα. Νά
θυμᾶσαι πάντοτε ὅτι κάθε δυσκολία πού
θά συναντήσεις, κάθε προκλητική λέξη,
κάθε διαβολή καί κατάκριση, κάθε ἐμπό-
διο στά ἔργα σου, πού θά μπορούσε νά
προκαλέσει ἀγανάκτηση καί ἀπογοήτευ-
ση, κάθε φανέρωση τῆς ἀδυναμίας καί
τῆς ἀνικανότητάς σου, θά χρίεται μέ αὐτό
τό ἔλαιο: τό ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου.

Νά θυμᾶσαι πῶς κάθε ἐμπόδιο εἶναι
νουθεσία ἀπό τόν Θεό. Καί νά βάλεις
στήν καρδιά σου αὐτόν τόν λόγο, πού σοῦ
ἔχω ἀποκαλύψει τήν ἡμέρα αὐτή: τό ἐ-
πέτρεψε ἡ ἀγάπη μου!

Νά ξέρεις καί νά θυμᾶσαι πάντα, ὅ-
που καί νά εἶσαι, ὅτι ὁποιοδήποτε κεντρί
θά ἀμβλυνθεῖ, μόνις μάθεις σέ ὅλα νά
βλέπεις ἐμένα...

Ὅλα τά ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου γιά τήν
τελείωση τῆς ψυχῆς σου.

Ναί, ὅλα τά ἐπέτρεψε ἡ ἀγάπη μου!».

Ὁ βασιλιάς πού ἤθελε νά ἀγγίξει τό φεγγάρι

(Ένα παραμύθι κυρίως γιά πολύ... μεγάλους!)

Μιά φορά κι ἕναν καιρό ἦταν ἕνας βασιλιάς πού πάντα ὄνειρευόταν νά ἀγγίξει τό φεγγάρι. Δέν σκεφτόταν τίποτε ἄλλο καί ἀδιαφοροῦσε παντελῶς γιά τό βασίλειό του. Μιά μέρα κάλεσε τόν ξυλουργό τοῦ βασιλείου του καί τοῦ εἶπε: «Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νά ἀγγίξω τό φεγγάρι. Πρέπει νά μοῦ κατασκευάσεις ἕναν πύργο τόσο ψηλό, ὥστε νά μπορέσω νά πραγματοποιήσω τό ὄνειρό μου».

Ὁ μαραγκός ἤξερε ὅτι αὐτό δέν ἦταν δυνατό, ἀλλά ἦταν ὑποχρεωμένος νά κάνει ὅ,τι διέταξε ὁ βασιλιάς. Ἔτσι ἄρχισε νά ἐργάζεται γιά τήν κατασκευή τοῦ πύργου. Σύντομα ὅμως τελείωσαν ὅλα τά ξύλα τῶν ἐργαστηρίων τοῦ βασιλείου καθώς χρησιμοποιήθηκαν γιά τόν πύργο. Ἐξήγησε τήν κατάσταση στόν βασιλιά, ἀλλά

ἐκεῖνος ἐπέμενε: «Ἐγώ πρέπει νά ἀγγίξω τό φεγγάρι. Ἔχω μία ἰδέα. Κάθε πρόσωπο τοῦ βασιλείου μου θά φέρει στό παλάτι μου ὅσα κιβώτια διαθέτει καί ἔτσι θά κατορθώσουμε νά τελειώσουμε τόν πύργο».

Κάθε πολίτης τοῦ βασιλείου ἔφερε τά ξύλινα κιβώτιά του στό παλάτι. Συγκεντρώθηκαν ἑκατομμύρια κιβώτια καί ὁ ξυλουργός στρώθηκε στή δουλειά τοποθετώντας τα τό ἕνα πάνω στό ἄλλο. Ἀλλά σύντομα ὅλα τά κιβώτια χρησιμοποιήθηκαν γιά τήν κατασκευή τοῦ πύργου καί δέν μπορούσαν νά βρεθοῦν ἄλλα πουθενά στό βασίλειο. Ὄταν ὁ βασιλιάς ἀντίκρουσε τόν πύργο, οὐρλιαξε: «Δέν εἶναι ἀρκετά ψηλός. Πελεκῆστε ὅλα τά δέντρα τοῦ βασιλείου μου καί φτιάξτε ὅσα περισσότερα κιβώτια μπορεῖτε.» Κάθε

δέντρο στο βασίλειο κόπηκε. Όλα ἔγιναν κιβώτια πού τοποθετήθηκαν στον πύργο, ὁ ὁποῖος ἔφτασε πλέον ὡς τά σύννεφα.

Ὁ βασιλιάς ἄρχισε νά σκαρφαλώνει στον πύργο. Σκαρφάλωνε, σκαρφάλωνε ὅλο καί πιό ψηλά στον οὐρανό, ὥσπου μπήκε μέσα στά σύννεφα. Ἐπιτέλους ὁ βασιλιάς ἔφτασε στήν κορυφή τοῦ πύργου. Τό φεγγάρι φαινόταν πολύ κοντά. Ἀπλωσε τό χέρι του γιά νά τό ἀγγίξει, ἀλλά ἦταν ἀκόμη μερικά ἑκατοστά πιό ψηλά. Ἐνα ἀκόμη κιβώτιο καί τό ὄνειρό του θά γίνει πραγματικότητα!

Ὁ βασιλιάς ἔγινε ἑξαλλος, μά ξαφνικά ἡρέμησε.

- Ἔχω μία λαμπρή ἰδέα! Πάρε τό κιβώτιο ἀπό τό κάτω μέρος τοῦ πύργου καί φέρε το ἐπάνω σ' ἐμένα, εἶπε στον ξυλουργό.

- Τί; Ἐνα ἀπό τό κάτω μέρος; ἀπάντησε μέ κομμένη τήν ἀνάσα του ὁ ξυλουργός.

- Naί, ἔνα ἀπό τό κάτω μέρος καί κάν' το ἀμέσως, προτοῦ σοῦ πελεκήσω τό κεφάλι, οὐρλιαξε ὁ βασιλιάς ἀπό τήν κορυφή.

Ἔτσι, ὁ ξυλουργός ἔκλεισε τά μάτια του, τράβηξε ἀπό τή λαβή τό τελευταῖο κιβώτιο καί ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Ὁ πύργος σωριάστηκε! Καί κάπου, κάτω ἀπό τά ἑκατομμύρια κιβώτια ἦταν ἐγκλωβισμένος ὁ βασιλιάς. Κανείς δέν γνωρίζει τί συνέβη μέ τόν βασιλιά! Γνωρίζουμε ὅμως πολύ καλά ὅτι δέν ἄγγιξε ποτέ τό φεγγάρι!

* * *

Θαρρῶ ὅτι δέν διαφέρουμε καί πο-

λύ ἀπό τή φιγούρα τοῦ ἄφρονα βασιλιᾶ τῆς Καραϊβικῆς Παράδοσης. Πασχίζουμε στή ζωή μας νά ἀκροβατοῦμε στον ἀπατηλό καί ὄνειρικό παρόντα χωροχρόνο, στηριζόμενοι πάνω στά ποικιλόχρωμα «κιβώτιά» μας στά ὁποῖα στηρίζουμε τήν «ἀπογείωσή» μας, γιά νά γίνουν κάποια στιγμή τά «μπάζα» πού θά ἐξαφανίσουν τήν ὑπαρξή μας, ἀκόμη καί αὐτό τό στίγμα μας ἀπό τή ζωή! Γινόμαστε ὅμως ζωντανό παράδειγμα βαβελικῆς ἀλαζονείας γιά τούς γύρω μας καί κυρίως γιά τά παιδιά μας, τά ὁποῖα ζυγίζουν καί σταθμίζουν κάθε λόγο, κάθε κίνηση, πράξη καί συμπεριφορά μας! Τήν καταγράφουν στον «σκληρό δίσκο» τῆς ψυχῆς τους καί ὅλως ἀσυνείδητα σέ δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς τους τή μιμοῦνται καί τρομάζουν μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους, καθώς τόν συλλαμβάνουν νά υἱοθετεῖ συμπεριφορές τίς ὁποῖες ἔχουν ἀπορρίψει καί μάλιστα κατηγορηματικά! Ἐμεῖς ὅμως ἀπτόητοι συνεχίζουμε τό χτίσιμο τοῦ «πύργου» μας γιά νά ἐπαληθευθεῖ γιά μία ἀκόμη φορά καί προσωπικά γιά μάς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον καί ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Καί παρήλθον, καί ἰδοὺ οὐκ ἦν, καί ἐζήτησα αὐτόν, καί οὐχ εὐρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ» (Ψα 36,35-37). Εἶδα τὸν ἀσεβῆ νά ἀνυψώνεται καί νά ὑπερηφανεύεται σάν τίς κέδρους τοῦ Λιβάνου καί ξαναπέρασα ἀπό κεῖ καί δέν ἦταν καί τὸν ἀναζήτησα καί δέν βρέθηκε οὔτε ὁ τόπος του!

Ἀθανάσιος Γκάτζιος

Διψᾶμε για οὐρανό!

- Θέλω νά κοιτάζω συνέχεια αυτό τόν υπέροχο οὐρανό!!!

- "Έχεις ανεβεί ποτέ σέ αεροπλάνο;

- "Όχι.

- "Έκεί πραγματικά είσαι στόν οὐρανό! Αισθάνεσαι σάν νά αγγίζεις τά σύννεφα, σάν νά κόβεις στά δύο τό άπέραντο γαλάζιο του οὐρανοῦ, σάν νά περπατᾷς στήν παγωνιά τῆς έξωτερικῆς άτμόσφαιρας...

- "Άχ, ζηλεύω. Καί νά σοῦ πῶ κάτι; Θέλω νά γίνω αεροσυνοδός. Διψάω για τόν άτέλειωτο οὐρανό!

- Δέν τό πιστεύω... Κι εγώ, όταν ἤμουν στήν ηλικία σου, τά ἴδια σκεφτόμουν. Ήταν μία άπό τίς έπιθυμίες μου...

- "Άλήθεια; Δέν εἶναι φοβερό νά σέ ρωτᾷνε «Τί δουλειά κάνεις;» καί νά άπαντᾷς «Πετάω»; Θέλω κι εγώ νά πετάω στόν οὐρανό, νά βρίσκομαι στά σύννεφα, θέλω νά βρίσκομαι ψηλά καί ὄχι στά χαμηλά, στά γήινα, στά μικρά. Έσύ γιατί δέν έγινες τελικά;

- Γιατί εἶναι πολύ διαφορετικά τά ὄνειρα άπό τή σκληρή πραγματικότητα τῆς ζωῆς. Κι εγώ, ὅπως κι έσύ, δέν ἤθελα τά μικρά καί τά γήινα. Νόμιζα ὅτι ἄν πετούσα, θά βούλιαζα μέσα σέ ἕνα άπαλό σύννεφο καί θά άπέφευγα τή σκληρότητα τῆς ζωῆς... Νόμιζα ὅτι θά βίωνα τή γλυκειά έλευθερία τοῦ άπέραντου γαλάζιου, πού θά ἔδιωχνε τά πάθη, τίς άδυ-

ναμίες, τίς έλλείψεις μου... Νόμιζα ὅτι κάθε άσχημο συναίσθημα πού πάγωνε τήν ψυχή μου θά τό ἔλειωνε ἡ ζεστασιά τοῦ ἡλίου, μιά καί ἐκεῖ ψηλά εἴμαστε λίγο πιό κοντά του. Άλλά τά πράγματα ἤρθαν πολύ διαφορετικά.

- Θά ἦταν πολύ δύσκολο για σένα νά δεῖς νά γκρεμίζονται ὅλα αὐτά τά ὁμορφα ὄνειρα, καί... «νά προσγειώνεσαι άνώμαλα», ἔτσι δέν εἶναι;

- Νά σοῦ πῶ... ὄχι ακριβῶς ἔτσι. Ή μάλλον ἦταν ἔτσι στήν άρχή, αλλά μετά...

- Γιατί, τί ἔγινε μετά;

- Μετά... βρῆκα άλλα φτερά για νά «πετάξω» πιό κοντά σ' ἕναν άλλο Ήλιο, σ' ἕναν άλλο Οὐρανό!!!

- "Άν σοῦ πῶ ὅτι καταλαβαίνω θά εἶναι φέμα!!!

- Μά φυσικά, πῶς νά καταλάβεις; Θά σοῦ ἐξηγήσω ὅμως ἄν ἔχεις τήν ὑπομονή νά μ' άκούσεις.

- "Όχι μόνο τήν ὑπομονή αλλά καί τήν περιέργεια πιά...

- "Αεροσυνοδός για λόγους ὑγείας δέν μπορούσα νά γίνω κι αὐτό μέ πίκρανε πολύ... Στήν περιπέτεια ὅμως αὐτή τῆς ὑγείας μου γνώρισα αὐτόν τόν άλλο Οὐρανό πού σοῦ εἶπα, καί άπέκτησα τά φτερά πού μοῦ χρειάζονταν για νά τόν πλησιάσω. Δίπλα μου στό νοσοκομεῖο μία μικρή, δεκαπέντε δεκαέξι χρονῶν

μοῦ μίλησε γι' αὐτόν, μέ τήν ὑπομονή, τήν ἀγάπη της, τό ἐνδιαφέρον γιά ὅλους γύρω της. Μοῦ ἔδειξε καί μοῦ μίλησε γιά τόν οὐρανό τῆς Ἀγάπης, γιά τόν Θεό τῆς Ἀγάπης, γιά τόν Ἐσταυρωμένο. Μοῦ ἔλεγε ἀπλά καί χαριτωμένα πῶς μπορεῖ κανεῖς νά τόν γνωρίσει μέσα ἀπό τόν λόγο του καί νά τόν πλησιάσει μέσα ἀπό τά μυστήριά του... Ἔτσι ἔμαθα νά πετῶ μαζί της, καί -πίστεψε μέ- αὐτός ὁ οὐρανός εἶναι πολὺ πιο ὑπέροχος ἀπὸ κεῖνον πού εἶχα ζήλεψει καί πού μοῦ ἐκμυστηρεύτηκες ὅτι κι ἐσύ τόν ζηλεύεις.

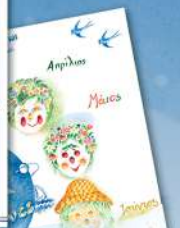
Αὐτὴ τὴ συζήτηση τὴ θυμήθηκα ξανά, ὅταν διάβασα τυχαῖα σέ ἓναν τοῖχο:

«Διψᾶμε γιά οὐρανό!».

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Τελικά ὅλους μᾶς καλεῖ ὁ οὐρανός, μᾶς ἐλκύει. Τό θέμα εἶναι νά βροῦμε τόν σωστό τρόπο γιά νά τόν προσεγγίσουμε. Γιατί δυστυχῶς κάποιοι ἀκολουθοῦν μονοπάτια πού νομίζουν ὅτι τοὺς ὀδηγοῦν στὸν οὐρανό, ἀλλὰ καταλήγουν ὅχι ἀπλά στὴ γῆ, ἀλλὰ πιο χαμηλά ἀκόμη. Μακάρι νά βρισκόταν γιά ὅλους ἓνας χαριτωμένος «ἄγγελος» νά τοὺς δείξει τόν ἀληθινὸ οὐρανὸ καί τό σωστό μονοπάτι γιά κεῖ!

Δ.Ε

<http://elpis.apolytrosis.gr>

**Δῶρο: ἀφίσα
γιά τό δωμάτιο τῶν παιδιῶν
ἢ τὴν τάξη σας!**

Ἕνα ἀπλό καί καλαίσθητο βιβλίο γιά παιδιά. Στόχος του εἶναι μέσα ἀπὸ τὸν ποιητικὸ ρυθμὸ καί τίς ἐκφραστικὲς εἰκόνες νά γίνει κατανοητὴ ἡ δύσκολη ἔννοια τοῦ χρόνου καί τῆς ἐναλλαγῆς τῶν ἐποχῶν, καθὼς καί ἡ σύζευξή τους μέ τὴν ἐθνικὴ καί ἐκκλησιαστικὴ μας παράδοση.

Ὁ τόμος τοῦ 2014

πλουτισμός

γιά τὴ βιβλιοθήκη σας,

πολύτιμο δῶρο

γιά τοὺς ἀγαπητοὺς σας,

(Υπάρχουν καί τόμοι προηγούμενων ἐτῶν)

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο**

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Ο ξένος τῆς Πρωτοχρονιάς

Σάν ἤμουναι παιδί, μέσα στή φτώχεια πού μᾶς ἔδερε πάντα ὀνειρευόμουν πώς μ' ἔνα μαγικό τρόπο θά γινόμουν πλούσια. Ἄλλοτε τό παιδικό μυαλό μου ἔφτιαχνε τό σενάριο μιᾶς ἀναπάντεχης κληρονομιάς κι ἄλλες φορές πάλι πώς ἔπεφτε σέ μᾶς ὁ πρῶτος λαχνός τοῦ λαχείου. Καί ἦταν ἄπειρες ἐκεῖνες οἱ φορές πού μέ τή φαντασία μου εἶχα χρήματα πολλά καί μοίραζα δῶρα σέ φτωχοῦς σάν κι ἐμένα.

Ἀπό τά πιό προσγειωμένα μου ὄνειρα ἦταν κάθε Πρωτοχρονιά τ' ὄνειρο νά μοῦ τύχει τό φλουρί τῆς βασιλόπιτας. Κοινό ὄνειρο θαρρῶ καί τῶν ἄλλων τεσσάρων ἀδελφῶν μου, ὅχι τόσο γιά τήν τύχη ἢ τό γούρι πού θά μᾶς ἔφερνε ὅσο γιά κείνο τό νόμισμα πού, ὅσο μικρῆς ἀξίας κι ἄν ἦταν, ἦταν γιά μᾶς τό μοναδικό πού θά παίρναμε στά χέρια μας.

Ἐπί χρόνια τό περίμενα καί κείνο δέν ἔλεγε νά μοῦ κάνει τή χάρη. Εἶχα πιστέψει γιά τά καλά ὅτι ἤμουν ἄτυχη.

Θά ἤμουν 7-8 χρονῶν -ναί, τόσο θά ἤμουν, γιατί ἀκόμα δέν εἶχε ξενιτευθεῖ κανένα ἀπό τ' ἀδελφία μου- ὅταν καί πάλι περίμενα μέ λαχτάρα ν' ἀλλάξει ἡ τύχη μου.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς καί στό χωριό μου, ὅπου σπάνια χιόνιζε, εἶχε πέσει χιόνι πού ὅλοι ἀκόμα τό θυμοῦνται. Μᾶς ἄρεξε πού μᾶς ἄρεξε νά καθόμαστε μπροστά στό τζάκι, ἐκεῖνο τό βράδυ δέν

μᾶς κουνοῦσε κανένας ἀπό τή θέση μας. Ἡ μάνα μου μᾶς τραγουδοῦσε καί ὁ πατέρας μου λαγοκοιμόταν κουρασμένος στήν καρέκλα του ὡς τή στιγμή πού κτύπησε ἡ πόρτα. Τινάχτηκα πρώτη καί ἄνοιξα. Ἕνας ἄγνωστος κύριος στεκόταν τρέμοντας ἀπό τό κρύο μπροστά στήν πόρτα μας.

- Καλησπέρα! μοῦ εἶπε κτυπώντας τά δόντια του. Εἶναι ἐδῶ ὁ πατέρας σου;

Πρὶν ἀπαντήσω ἐγώ, ὁ πατέρας μου ἦταν κιόλας στήν πόρτα.

- Καλῶς τόν Κυριάκο! Ἔλα, ἔλα μέσα, μά πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ὁ πατέρας μου τράβηξε μέσα τόν ἄγνωστο γιά μᾶς Κυριάκο καί τόν ἔβαλε νά στρογγυλοκαθίσει μπροστά στό τζάκι.

- Εἶναι δεύτερος ἐξάδελφός μου, μᾶς ἐξήγησε ὁ πατέρας μου. Μεγαλώσαμε μαζί στό χωριό μου καί μικροί ἤμασταν ἀχώριστοι.

Πάει, χάσαμε τή γλύκα τῆς βραδιάς. Μέσα μου ἤμουν ἀπαρηγόρητη.

- Τό ζῶο δέν ἄντεξε ἄλλο τήν παγωνιά, μᾶς ἐξήγησε. Μουλάρωσε καί δέν περπατᾷ ἄλλο. Νυχτώθηκα ἐδῶ καί, χρονιάρα μέρα πού εἶναι, σκέφτηκα ἐσένα, Νικόλα. Εἶπα κάπου θά μέ βάλεις νά ξαποστάσω καί νά κοιμηθῶ.

Τό «κάπου θά μέ βάλεις» ἀκούστηκε στ' αὐτιά μου τόσο ἐξωπραγματικό. Ἐμεῖς κοιμόμασταν δυό-δυό καί τέτοια

παγωμένη νύχτα δέν έβλεπα λύση γι' αυτόν.

- Καλά τό σκέφτηκες, ξάδελφε, είπε ή μάνα μου καί έστρωσε τραπέζι γιά τόν ξένο.

Κοιμηθήκαμε οί δυό μικροί στρωματσάδα καί ό ξάδελφος στό... κρεβάτι μας.

Τό είχαμε συνήθεια νά κόβουμε τή βασιλόπιτά μας άμέσως μετά τή Λειτουργία τής Πρωτοχρονιάς. Έτσι δέν μέ πείραξε καί πολύ πού κοιόμουν στρωματσάδα, γιατί τό μυαλό μου τό βασάνιζε τ' όνειρο του φλουριού.

Όταν γυρίσαμε από τήν εκκλησιά άκουσα τόν πατέρα μου νά ίκετεύει σχεδόν τόν ξένο μας νά μείνει, νά κόψουμε τήν πίτα, νά φάμε τό μεσημέρι καί μετά νά φύγει.

- Κάνε μας τή χάρη, Κυριάκο, νά έχουμε τήν εύλογία νά έχουμε φιλοξενία στό σπίτι μας μιά τέτοια μεγάλη μέρα.

Κοίταξα μ' άπορία τόν πατέρα μου χάρη γιά μās κι όχι γιά τόν ξένο;

- Όπως καί νά 'χει, στό χωριό δέν θά φτάσω ως τό μεσημέρι, γιά νά φάω μέ τούς δικούς μου, είπε υποχωρώντας ό ξένος. Θά μείνω, λοιπόν, νά φάμε μαζί.

Άστραψαν, θυμάμαι, τά μάτια του πατέρα μου κι ή μάνα μου φαινόταν εύχαριστημένη.

- Είναι ή πρώτη φορά πού τό κομμάτι του ξένου θά υπάρχει κάποιος πού θά τό πάρει, είπε ό μεγάλος μου άδελφός καί γώ τόν κοίταξα ξαφνιασμένη.

Ευλόγησε ό πατέρας μου τή βασιλόπιτα καί τήν έκοψε, όπως πάντα. Του Χριστού, του ξένου, κι ύστερα άράδα τά δικά μας. Άρπαξα τό κομμάτι μου μέ λαχτάρα. Τίποτε δέν μαρτυρούσε τήν ύπαρξη φλουριού, μά ή έλπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Πέθανε όμως πολύ γρήγορα, όταν άκουσα τόν ξένο νά λέει ντροπαλά:

- Σέ μένα έτυχε, Νικόλα! Πώ-πώ, στέρησα τή χαρά από τά παιδιά!

Ύστερα, αυτό πού είδα τυπώθηκε άνεξίτηλα μέσα στην καρδιά μου: Ό πατέρας μου σηκώθηκε, αγκάλιασε τόν ξένο καί τόν φίλησε. Καί ή μάνα μου ήταν δακρυσμένη.

- Τί εύλογία έφερεις στό σπίτι μας, Κυριάκο, τί εύλογία! μονολογοῦσε ή μάνα μου καί εγώ δέν μπορούσα νά καταλάβω γιατί τόση χαρά.

Σηκώθηκε τότε ό ξένος, έβαλε τό χέρι στην έσωτερική τσέπη του σακκακιού του καί έβγαλε ένα δερμάτινο πουγκί.

- Θά μου επιτρέψετε νά κάνω κι εγώ ένα δώρο στον καθένα σας, είπε καί έχωσε τό χέρι του στό πουγκί. Έβγαλε καί μοίρασε σέ όλους μας από μιά χρυσή λίρα. Ναί, από μιά όλόχρυση λίρα. Δέν πιστεύαμε στά μάτια μας.

- Μέ κάλεσε στό χωριό της ή γιαγιά μου καί μου έδωσε αυτό τό πουγκί. Από εκεί γυρνούσα μέ 50 χρυσές λίρες. Λοιπόν, σήμερα σάν τόν άγιο Βασίλη σās μοιράζω κι εγώ δώρα. Έσείς μέ φιλοξενήσατε καί μέ τιμήσατε κι εγώ πού ξέρω από φτώχεια, γιατί κι εγώ φτωχός είμαι, σās χαρίζω απ' αυτά πού μου χάρισαν.

Έκλεισα τή χρυσή λίρα στή χούφτα μου καί ή χούφτα μου ίδρωσε από τή χαρά μου. Τώρα πιά ήμουν πλούσια!

Πέρασαν χρόνια, ώσπου νά καταλάβω ότι ή αγάπη τής μάνας μου καί του πατέρα μου ήταν ό μεγαλύτερος πλούτος πού είχε τό σπίτι μας. Από τότε όμως πού τό κατάλαβα, άλλο πιά δέν όνειρεύομαι από τούτη τήν αγάπη' άλλο πιά δέν ζητώ ούτε κληρονομίες ούτε λαχεία. Έ, κάπου-κάπου θά 'θελα νά μου πέφτει τό φλουρί τής βασιλόπιτας. Έτσι, γιά τήν εύλογία!

Ελένη Βασιλείου

Χριστουγεννιάτικη προετοιμασία

Μέλη του Τομέα Φιλανθρωπίας της Αδελφότητας, τό Σάββατο 20/12, φτάσαμε στο Κατάστημα των Αγροτικών Φυλακών Κασσάνδρας με λίγα δώρα και κεράσματα στα χέρια μας, αλλά φύγαμε με την καρδιά μας γεμάτη πλούσια εύλογία.

Τή θεία Λειτουργία πού τέλεσε ο π. Μιχαήλ Κόνιας, μέ συλλειτουργούς άλλους δύο ιερείς και μέ τή συνοδία βυζαντινής χορωδίας φοιτητών της Ανωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Θεσσαλονίκης, τήν παρακολούθησαν μαζί μας ἄρκετοί τρόφιμοι τοῦ καταστήματος, καθώς και ἄλλοι ἐπισκέπτες ἀπό τή Θεσσαλονίκη.

Κάλαντα και χριστουγεννιάτικα τραγούδια στήν αἴθουσα πολλῶν χρήσεων, ὅπου συγκεντρώθηκαν ὅλοι σχεδόν οἱ κρατούμενοι, ζέσταναν και ἄνοιξαν τίς καρδιές. Οἱ βυζαντινοί χριστουγεννιάτικοι ὕμνοι πού ἔκλεισαν τή μικρή αὐθόρμητη αὐτή ἐκδήλωση μᾶς μετέδωσαν τήν εὐφροσύνη και τήν κατάνυξη τῶν ἡμερῶν προετοιμάζοντάς μας γιά τό γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτήρα. Φεύγοντας οἱ κρατούμενοι εὐχαριστοῦσαν γιά τά κεράσματα και τά δώρα, συγκινημένοι ἀπό τήν ἀγάπη και τήν ὅλη ἀτμόσφαιρα πού ἔνωσαν γύρω τους.

«Ὁ βουβός ἄγγελος»

Αὐτός εἶναι ὁ τίτλος τοῦ χριστουγεννιάτικου θεατρικοῦ πού ἀνέβασε τό Φοιτητικό Οἰκοτροφεῖο τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδας». Σέ πέντε παραστάσεις ξεχωριστά: γιά τό φοιτητόκοσμο, γιά τοὺς μαθητές, γιά τίς ὁμάδες ἐπιστημόνων και γιά τό κοινό τῶν γενικῶν κηρυγμάτων, ἀπό 18/12 μέχρι 21/12, οἱ φοιτήτριες ἔδωσαν τόν καλύτερό τους ἑαυτό και ἀπέδωσαν μέ ἐπιτυχία τοὺς ρόλους τους. Τό σενάριο -διασκευή ἀπό τό ὁμώνυμο θεατρικό ἔργο τῆς συνεργατίδας μας Μαρίας Παστουρματζή- ἄγγιζε προβλήματα τῆς σύγχρονης πραγματικότητας και ἔδινε μη- νύματα τόσο στοὺς γονεῖς ὅσο και στοὺς ἐφήβους. Ὅταν ἡ ἐπικοινωνία στήν οἰκογένεια ἀπουσιάζει λόγω τῶν ρυθμῶν τῆς σύγχρονης ζωῆς, οἱ ἐφηβοὶ ἐξωθοῦνται στήν εἰκονική πραγματικότητα τῶν μέσων κοινωνικῆς δικτύωσης, πού ὁμως στίς περισσότερες φορές τοὺς ὀδηγεῖ σέ ἐπικίνδυνες καταστάσεις, ἐκτός ἂν βρεθεῖ κάποιος «ἄγγελος» νά τοὺς σώσει...

νοσοκομείο
«Άγ. Δημήτριος»

νοσοκομείο
«Γεννηματᾶς»

«Χριστός γεννιέται, χαρά στὸν κόσμο»

Ναί, «χαρά στὸν κόσμο» φέρνει ἡ γέννηση τοῦ Σωτήρα. Καί στὸν δικό μας κόσμο, πού τὸν συνταράσσουν ἡ ἀστάθεια καί οἱ πόλεμοι· καί στή δική μας χώρα, πού ταλανίζεται ἀπὸ τὴν οἰκονομική δυσπραγία καί τίς ταραχές, καί στὸν καθενα μας, πού ἀγωνιᾷ γιὰ τὸ μέλλον ἢ καί γιὰ τὴν καθημερινή ἐπιβίωση, φέρνει χαρά ἡ γέννηση τοῦ Θεανθρώπου. Κάποιος μέ ἀγάπη καί κατανόηση θά σταθεῖ δίπλα μας, θά σηκώσει μαζί μας τὸν σταυρό, θά ἀπαλύνει τὴν ἀγωνία, θά πάρει στὰ στιβαρά θεϊκά του χέρια τὴν τρέμουσα καρδιά μας. «Χριστός γεννιέται χαρά στὸν κόσμο», αὐτὸ τὸ μήνυμα θέλησαν νὰ φέρουν τὰ νιάτα τῆς Ἀδελφότητός μας στοὺς δρόμους τῆς πόλης, στὰ νοσοκομεία καί στὰ σπίτια πού ἐπισκέφτηκαν καί φέτος λέγοντας τὰ κάλαντα.

αἶθουσα
«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

νοσοκομείο
«Παπαγεωργίου»

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

«Καίει» ή καύση τῶν νεκρῶν

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέ τήν ὑπ' ἀρ. 2959 ἐγκύκλιό της ἐνημέρωσε ὅτι «δέν δέχεται γιά τά μέλη της τήν ἀποτέφρωση τοῦ σώματος, διότι τοῦτο εἶναι ναός τοῦ ἁγίου Πνεύματος (Α' Κο 6,19)». Ὅποιος ἀποδεδειγμένα καί οἰκειοθελῶς ἐκφράζει τήν ἐπιθυμία «περί καύσεως τοῦ σώματός του, δηλώνει τήν αὐτονόμησή του καί ὡς ἐκ τούτου δέν τελεῖται Νεκρώσιμος Ἀκολουθία καί Ἱερό Μνημόσυνο ὑπέρ αὐτοῦ».

Ἐπρεπε νά γίνει ἕνα ξεκαθάρισμα πάνω στό «καυτό» αὐτό θέμα, ἄν καί ἡ παράδοση εἴκοσι χριστιανικῶν αἰώνων καί πολλῶν ἄλλων προχριστιανικῶν ἐπιτάσσει χωρίς περιστροφές τόν ἐνταφιασμό. Ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοί τῆς ἀρχαιότητος φρόντιζαν (=κήδευαν) τοὺς νεκρούς τους, καθὼς ἡ κηδεία ἀνήκει στά «ἄγραπτα κ' ἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα» (Σοφοκλέους Ἀντιγόνη, 454).

Στήν Παλαιά Διαθήκη ἡ καύση τῶν νεκρῶν ἀντιμετωπίζεται ὡς εἰδωλολατρική συνήθεια, ἐνῶ ὁ διά πυρᾶς θάνατος συνδέεται μέ εἰδεχθῆ ἐγκλήματα. Ἡ Καινὴ Διαθήκη θεωρεῖ τόν ἐνταφιασμό τῶν νεκρῶν αὐτονόητο. Στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μόνο ἐκκλησιομάχοι κατέφευγαν στήν ἀποτέφρωση τῶν σωμάτων τῶν χριστιανῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος παραβάλλει τόν ἐνταφιασμό μέ τή σπορά τοῦ σίτου· «ἐάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τήν γῆν ἀποθάνῃ αὐτὸς μόνος μένει· ἐάν δὲ ἀποθάνῃ πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰω 12,24). Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος τόν παραλληλίζει

μέ τή σπορά τοῦ κόκκου τοῦ σιταριοῦ καί τόν συνδέει μέ τήν προσδοκία τῆς καινούργιας ζωῆς (βλ. Α' Κο 15,35-38). Στά νεότερα χρόνια τὸ ἀντιεκκλησιαστικό πνεῦμα τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασης εἰσήγαγε τήν καύση τῶν νεκρῶν.

Πολύ δικαιολογημένα, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἐπιτρέπει νεκρώσιμη ἀκολουθία γιά τόν ἐπιθυμοῦντα μετὰ τόν θάνατό του τήν ἀποτέφρωση.

Ὁ ἄνθρωπος ὡς σῶμα καί ψυχὴ εἰκονίζει τόν Θεό. Γι' αὐτὸ καί ὁ ἱερός Δαμασκηνός στὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία λέγει: «Καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τήν κατ' εἰκόνα Θεοῦ φθαρεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον μὴ ἔχουσαν εἶδος». Σύμφωνα μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο τὸ σῶμα μας ἀποτελεῖ ναὸ Θεοῦ καί κατοικητήριον τοῦ ἁγίου Πνεύματος (Α' Κο 3,16-17) καί μέσα σ' αὐτὸ ὁ πιστὸς προσφέρει τὴ λογικὴ λατρεία πρὸς τόν Κύριο. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἀποστρέφεται τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὸ τιμᾷ.

Ἡ ἄρρηκτη ἐνότητα ψυχῆς καί σώματος φαίνεται καί ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ λατρευτικὴ καί μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται στὸν ὅλο ἄνθρωπο. Γράφει χαρακτηριστικὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγιασάι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καί ἡ ψυχὴ καί τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ τηρηθεῖν» (Α' Θε 5,23). Ὁ ἀγιασμός καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δέν περιορίζεται μόνον στήν ψυχὴ, ἀλλὰ διαπορθμεύεται

στόν ὅλο ἄνθρωπο πού ἀποτελεῖται ἀπό ψυχή καί σῶμα.

Ἐπιπλέον, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, ἡ ψυχή καί μετά τόν θάνατο ἀναγνωρίζει τά δικά της μέλη παρά τή διάλυση τοῦ σώματος· δέν ἀπομακρύνεται ἀπό τό δικό της σῶμα «οὔτε εἰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν συντριμμάτων οὔτε εἰ πρὸς τό ἀκατέργαστον τῆς τῶν στοιχείων ὕλης καταμιχθείη».

Ἄλλωστε καί ὁ Χριστός, ὁ «πρωτότοκος πάσης κτίσεως», μίλησε γιά τόν ἐνταφιασμό του (βλ. Ἰω 12,7) καί ἐνταφιάσθηκε μέ ἀκέραιη καί ἀλώβητη τή βιολογική του εἰκόνα, ἀφοῦ «οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τά σκέλη». Τό ἄψυχο μάλιστα σῶμα Του δέν ἔπαυσε νά εἶναι ἐνωμένο μέ τή θεότητα ἀκόμη καί μέσα στόν τάφο, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας· «Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ᾧδου δέ μετά ψυχῆς, ὡς Θεός, ... καί ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες, Χριστέ, μετὰ Πατρός καί Πνεύματος».

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά οἱ θιασῶτες τῆς καύσης τῶν νεκρῶν, γιά νά δικαιολογήσουν τίς ἐπιλογές τους, ἐπικαλοῦνται χωροταξικά ἀδιέξοδα. Ἐάν ἡ Πολιτεία σέβεται τήν Ἐκκλησία καί τήν παράδοσή μας, θά βρεῖ τρόπο νά ἀντιμετωπίσει τήν ἔλλειψη χώρου. Γιατί στίς μουσουλμανικές χῶρες δέν ὑφίσταται πρόβλημα χώρου; Οὐσιαστικά πίσω ἀπό τήν ἀποτέφρωση ὑποκρύπτεται ἡ ἄρνηση τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καί ἡ ἀπιστία στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν· ἀποτελεῖ προσπάθεια λήθης τοῦ θανάτου καί ἐξαφάνισης τῶν ἰχνῶν του. Ὅλα αὐτά ἐνισχύονται ἀπό τόν μηδε-

νιστικό τρόπο ζωῆς καί τήν παρατηρούμενη στίς ἡμέρες μας ἀποϊεροποίηση κάθε ἱεροῦ καί ὁσίου.

Ἀναμφισβήτητα ἡ μνήμη τῶν νεκρῶν μᾶς συνδέει μέ τίς ρίζες μας, τήν παράδοσή μας καί ὀρίζει τό χρέος μας ἀπέναντι «σ' αὐτούς πού πέρασαν καί σέ ὅσους θά περάσουν». Τό μαρτυρεῖ ἀπό τά χρόνια τῶν Σαλαμινομάχων ὁ αἰσχύλειος παιάνας: «ᾧ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε/ ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ... θήκας τε προγόνων». Ὁ πολιτισμός μας, ἡ ἱστορία μας, ἡ γλῶσσα καί τά ἔθιμά μας περνοῦν μέσα ἀπό αὐτούς τοὺς τάφους (παράβαλε τό παγκόσμιο ἐνδιαφέρον γιά τόν τάφο τῆς Ἀμφίπολης). Παράλληλα σφυρηλατοῦν τήν ἐλπίδα μας γιά τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν.

Ἐν κατακλείδι ἡ καύση συνιστᾷ ἀσέβεια πρὸς τό τελειότερο κτίσμα τοῦ Θεοῦ καί «βιασμό» τῆς φύσης, ἐνῶ ταυτόχρονα προκαλεῖ οἰκολογικό πρόβλημα καί ἀλλοίωση στά κοινωνικά μας ἔθιμα. Ἡ ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν, τῶν εἰκόνων δηλαδή τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ μία νέα μορφή εἰκονομαχίας. Καί ὅπως τότε ἡ Ἐκκλησία γιά ἕναν αἰῶνα περίπου ἀγωνίσθηκε, γιά νά διαφυλάξει τίς εἰκόνες, ἔτσι καί τώρα ὀφείλει νά ἀναχαιτίσει τήν εἰκονοκλαστική αὐτή προσπάθεια ἐνταφιάζοντας τά σώματα -πού μπορεῖ νά εἶναι καί λείψανα καί νά διαπιστωθεῖ ἡ ἀγιότητα τοῦ κεκοιμημένου κατὰ τήν ἐκταφή- καί νά μὴν ἐπιτρέψει ἕνα ὀλοκαύτωμα τῆς κοινωνίας.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἡ λύση

Λέγεται ἀπό πολλούς σήμερα ὅτι θά ἦταν ἀρκετό μόνο τό 4% τῆς περιουσίας τῶν 225 πλουσιότερων κατοίκων τοῦ πλανήτη γιά νά ἐξασφαλιστεῖ τροφή γιά ὅλους τούς κατοίκους τῆς γῆς. Θά ἀρκοῦσαν οἱ περιουσίες τῶν 7 πλουσιότερων τοῦ κόσμου γιά νά ἐξαλειφθεῖ γιά πάντα ἡ φτώχεια. Μά πολλούς αἰῶνες πρὶν ὁ ἅγιος Χρυσόστομος εἶχε βρεῖ χωρίς ἔρευνες, στατιστικές καί οἰκονομικές ἐπιστῆμες τή λύση στό κοινωνικό πρόβλημα τῆς φτώχειας: Τά πλούτη τῶν πλουσίων εἶναι οἱ μπουκιές τῶν φτωχῶν! Τό θαυμαστό εἶναι ὅτι γιά νά ἐπιστρέψει τίς μπουκιές στούς φτωχοὺς οὔτε δήμεισε μέ νομοθεσία τίς περιουσίες τῶν πλουσίων οὔτε χρησιμοποίησε βία, προκαλώντας μίση, ἔχθρες καί ἀντιπαλότητες πού δημιουργοῦν κατάσταση χειρότερη ἀπό τή φτώχεια. Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τῇ δύναμη τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου ἔπεισε τούς πλουσίους νά δώσουν μόνοι τους τίς περιουσίες τους γιά νά τραφοῦν χιλιάδες φτωχοί. Ναί, ἡ λύση τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος δέν εἶναι ἡ συσπείρωση, ἡ ἐκδίκηση, ἡ ἐπανάσταση. Αὐτά δημιουργοῦν μεγαλύτερα καί χειρότερα προβλήματα ἀπ' ὅσα λύνουν... Ἡ σίγουρη καί μόνιμη

λύση εἶναι ἡ τήρηση τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου, τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης.

Χαράζουν νέα ἥθη

Στά ὕψη ἔχει ἐκτιναχθεῖ παγκοσμίως ἡ θεαματικότητα γιά τηλεοπτική σειρά φαντασίας ὅπου ὁ ἄμετρος κυνισμός καί ἡ προβολή κάθε εἶδους ἀνηθικότητας ὡς φυσιολογικῆς χαράζει νέα ἥθη. Χαρακτηριστικό εἶναι καί ἡ δημιουργία ἑλληνικῆς ἱστοσελίδας γιά τούς φανατικούς τῆς σειρᾶς, πού προβάλλεται ἐδῶ καί τέσσερα χρόνια, μέ νέους κύκλους σεναρίων. «Ἐχει γεμίσει ὁ τόπος μέ συμπαθεῖς ἐγκληματίες», σημειώνουν οἱ «New York Times» σχολιάζοντας σχετικά. Ἐνῶ «Ἡ Καθημερινή» (10.05.2014) ἐπισημαίνει τόν κίνδυνο: «Εκεῖνο που κυρίως ανησυχεῖ εἶναι ὁ ἐθισμός ενός κοινού... σε μια μυθοπλασία που αγνοεῖ κάθε ἐννοια ἡθους. Σημεῖο των καιρῶν ἡ κάτι περισσότερο;». Τό δικό μας σχόλιο περιτεύει...

Πάει πολύ...

Μέσω διαδικτυακῆς ἐκστρατείας πού ξεκίνησε ἀπό τήν Αὐστραλία ἔγινε τίς μέρες τῶν γιορτῶν προσπάθεια νά πεισθοῦν γονεῖς καί ἀγοραστές νά μήν προσφέρουν γιά χριστουγεννιάτικο

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

δῶρο στά ἀγόρια ἀγορίστικα καί στά κορίτσια κοριτσίστικα παιχνίδια. Τό αἰτιολογικό εἶναι ὅτι ἡ διατήρηση τῶν «ντεμοντέ στερεότυπων τῶν φύλων» μπορεῖ νά ὀδηγήσει σέ κοινωνικά προβλήματα, ὅπως ἡ βία κατά τῶν γυναικῶν καί τῶν παιδιῶν! Καταπέλτης γιά τήν παράδοση αὐτή ἀπαίτηση εἶναι ἡ δήλωση τοῦ παιδοψυχολόγου, γνωστοῦ γιά τήν ἐμπειρία του σέ θέματα ἐφηβείας, Michael Carr-Gregg. Χαρακτήρισε τήν ἐκστρατεία ὡς «ένα καρφί στό φέρετρο τῆς λογικῆς», ἐνῶ βεβαίωσε ὅτι «δέν ὑπάρχει καμία ἔρευνα πού νά δείχνει ὅτι τὰ «στερεοτυπικά» παιχνίδια δημιουργοῦν προβλήματα στά παιδιά».

Πάει πολύ νά βιάζουμε τήν παιδική ψυχὴ καί οὐσιαστικά νά τή διαστρέφουμε καί ὅλο αὐτό νά τό βαπτίζουμε δικαίωμα στή διαφορετικότητα.

Τακτική ἀποδόμησης

Ἀπορία δημιούργησε ἡ διαπίστωση ὅτι στό μάθημα Πολιτική Παιδεία τῆς Α' τάξης τοῦ Λυκείου ἀφαιρέθηκε ἀπό τήν ἐξεταστέα ὕλη τό 3ο κεφάλαιο πού ἔχει ὡς θέμα: «ΘΕΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΞΙΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ» καί ὡς ὑποκεφάλαια: 1. Η θρησκεία: ἑλληνορθόδοξη παράδοση 2. Η οικο-

γένεια: τό κύτταρο τῆς ατομικῆς καί συλλογικῆς ζωῆς 3. Η ἐκπαίδευση 4. Ἐλευθερία, δημοκρατία καί εἰρήνη 5. Η φυσική καί πολιτισμική κληρονομιά 6. Φιλοπατρία – πατριωτισμός καί Φιλοκοσμία – κοσμοπολιτισμός.

Ἄραγε νά ἐντάσσεται κι αὐτή ἡ κίνηση τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας στή γενική τακτική ἀποδόμησης κάθε ἀξίας τῆς ἑλληνικῆς μας ὑπόστασης;

Τήν ἀπάντηση μπορεῖ εὐκόλα νά τή δώσει κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος. Εὐτυχῶς ἔχουν ἀπομείνει ἀρκετοί ἀκόμη...

Θά μείνουμε μόνοι

Ὁ τοῦρκος πρόεδρος Ἐρντογάν μέ σθένος δήλωσε ὅτι παρά τίς ὅποιεςδήποτε ἀντιδράσεις ἡ διδασκαλία τῆς ὁθωμανικῆς γλώσσας μέ τό ἀραβικό ἀλφάβητο θά εἶναι ὑποχρεωτική στά σχολεῖα τῆς Τουρκίας. Μία ἀπόφαση πού ἔρχεται σέ εὐθεία ἀντιπαράθεση μέ τήν πολιτική τοῦ «μεγάλου» Κεμάλ, ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευσε τή χρήση τῆς ὁθωμανικῆς γλώσσας τό 1928. Τελικά ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες θά μείνουμε οἱ μόνοι πού λόγω ἀνωτερότητας θά τιμοῦμε καί θά γορτάζουμε τόν σφαγέα τῶν Ἑλλήνων...

Προσευχόμαστε καί ἐλπίζουμε
νά κάνουμε τό αὔριο
καλύτερο ἀπ' τό χθές!
Καί θά τό κάνουμε, γιατί
ἓνα οὐράνιο τόξο
στεφανώνει τήν κάθε μας μέρα!
Γιατί πιστεύουμε σέ ἓνα Θεό Πατέρα!

E.B.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ